

Catequistes en formació

L'Escola d'Estiu per a Catequistes va néixer fa 25 anys i s'ha consolidat com a espai de formació i de comunió eclesial

Quan arriba l'estiu els catequistes tenen una cita ineludible a l'escola que cada any organitza el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears. L'Escola d'Estiu per a Catequistes d'enguany, però, ha tingut un caire molt especial perquè ha complert la seva 25a edició. Coincidint amb aquesta efemèride tan important, la inauguració de l'escola va comptar amb la presència del bisbe Jaume Camprodon i de l'arquebisbe Jaume Pujol mentre que la solemne Eucaristia amb motiu de l'aniversari va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach a la basílica de Santa Maria del Mar.

L'Escola d'Estiu per a Catequistes va néixer fa 25 anys com una iniciativa que el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes (SIC) va posar en marxa per tal de donar resposta a una necessitat urgent i permanent de la pastoral catequètica: la formació dels catequistes. Amb el temps, l'Escola d'Estiu per a Catequistes s'ha consolidat com un espai indispensable per a la formació però també com a signe de comunió eclesial, de coordinació i de recerca comuna entre les diòcesis de Catalunya i de les Balears.

Pàg. 2, 3 i 4

Santa Maria del Mar va acollir la celebració eucarística d'aniversari.

Benet XVI reconeix que «és complicat» ser Papa

Benet XVI ha explicat als periodistes que «és complicat», ser Papa, «però la gent és tan bona amb mi, que em sosté». Així ho ha dit Benet XVI davant de la pregunta sobre els seus primers 100 dies a la càtedra de Pere. El papa Ratzinger assegura que sent «molt a prop» el seu predecessor, Joan Pau II, i confessa que «no havia pensat en aquest ministeri». Abans d'abandonar la Vall d'Aosta, on ha transcorregut la primera part de les vacances, i anar cap a Castelgandolfo, on s'estarà fins a finals de setembre, Benet XVI va tenir ocasió de parlar amb el clergat local sobre el tema de les vocacions, els divorciats i l'accés a l'Eucaristia, i la necessitat de ser pacients i humils davant d'un món que sembla no creure en els valors de l'Evangeli.

Pàg. 5

Els miracles del centre Bernadette

El centre de dia Bernadette, submergit al barri barceloní de l'Eixample, està tot ell impregnat de l'espiritualitat de Lourdes. Nascut com a projecte principal de la Fundació Hospitalitat, ofereix atenció especialitzada a 24 malalts amb discapacitat psíquica severa o profunda. El repte és que els usuaris aconseguixin la més gran autonomia i qualitat de vida possibles. Aquests són els miracles quotidians del centre Bernadette. I la manera d'aconseguir-los és que es trobin com a casa...

Pàg. 16 i 17

Commemoració dels 1.700 anys del màrtir sant Feliu

El dia 1 d'agost, festivitat de Sant Feliu, el bisbe de Girona va presidir una missa a la parròquia major de Sant Feliu, amb la qual es commemoraven els 1.700 anys del testimoni martirial de la fe d'aquest sant. En la seva homilia, Mons. Carles Soler va demanar, per intercessió de sant Feliu, «la convivència pacífica i harmoniosa amb tots els qui a la nostra Girona compartim la sort i el risc de la vida de cada dia». El prelat també va expressar el desig que «la fe cristiana sigui proposada i oferta amb respecte i dignitat a tots, sense reserves ni restriccions, amb amor sincer i generós, amb la valentia dels màrtirs».

Pàg. 19

Celebrat el XXIII Col·loqui Europeu de Parròquies

Erfurt (Alemanya) va acollir la 23a edició del Col·loqui Europeu de Parròquies, amb la participació de dues-centes deu persones. El lema escollit va ser «Amb joia i esperança cap a un futur plural». En les conclusions generals

dels experts s'afirma que «la pluralitat d'idees, d'opinions, d'experiències i de capacitats és una riquesa en ella mateixa i ho és també per a les comunitats parroquials».

Pàg. 8

Sumari

- Pàg. 7 Els joves focolars organitzen la «Colour dome» per a la JMJ
- Pàg. 20 Entrevista a Mn. Manuel Pal, capellà i poeta de l'Alt Urgell
- Pàg. 22 Els germans de Mn. Francesc Nadal recorden el seu martiri
- Pàg. 26 La II Setmana de Cinema Espiritual reflexionarà sobre la bondat
- Pàg. 27 Exposició «La Bíblia, una memòria viva», a Igualada

Editorial

Catequistes

L'Escola d'Estiu per a Catequistes compleix 25 anys. És un motiu d'alegria i felicitació per a tots aquells que han format part d'aquesta història que aquest estiu celebra les seves noces d'argent. Es tracta d'una iniciativa del Secretariat Interdiocesà de Catalunya i les Illes, ben consolidada i de gran importància per al gran col·lectiu de catequistes de les nostres diòcesis.

Perquè no podem oblidar que la catequesi és fonamental en la vida pastoral de l'Església, però per poder tenir catequesi en les nostres parròquies i centres de formació cristians calen dos elements: catequistes i formació.

Avui dia a les nostres diòcesis de parla catalana és impensable concebre la catequesi sense la presència d'aquest immens voluntariat de cristians compromesos que són els catequistes. Persones que dediquen part del seu temps a transmetre els continguts de la nostra fe, especialment als més petits, amb dedicació, amb molta paciència i moltes hores de reunions i de preparació dels continguts catequètics.

Però no només amb bona voluntat i temps es pot impartir catequesi. Perquè no es tracta de transmetre uns continguts perquè siguin apresos de memòria, sinó que s'ha de procurar que tots aquells que participen dels diversos models de catequesi comprenquin i interioritzin tot allò que se'ls transmet. Aquesta tasca no és gens senzilla perquè en una societat cada vegada més secularitzada, els catequistes es troben cada vegada amb un buit més gran en els coneixements cristians dels que han de rebre la catequesi i, a més, també cal tenir en compte que no estem transmetent veritats científiques o purament històriques, sinó molts continguts que són difícils d'assimilar per a aquell que no els rep des de la fe.

Davant d'aquesta situació, cada dia és més necessària la formació dels catequistes i les delegacions de catequesi, els arxiprestats i les parròquies fan tot el que poden en aquest sentit per oferir fórmules diver-

ses de formació al llarg del curs escolar. Però a ningú no se li escapa que molts catequistes realitzen un gran esforç per combinar la catequesi amb les seves obligacions laborals i familiars, la qual cosa deixa en moltes ocasions molt poc espai per a la formació. D'aquí que una iniciativa com l'Escola d'Estiu de Catequistes hagi estat un gran encert i hagi gaudit d'una important participació al llarg d'aquests 25 anys.

La nostra societat canvia contínuament i avança ràpidament en molts temes. Seria un greu error quedar-nos encallats en mètodes catequètics antics i desfasats. Això no vol dir que els continguts siguin diferents, perquè l'Evangeli de Jesús sempre serà el mateix i serà sempre la base de tota catequesi, però el que ha de canviar contínuament són les formes de transmetre el missatge cristià i la pedagogia amb la qual cal arribar al qui demana catequesi. Per això cal una actualització continuada dels mètodes que s'empren i d'un coneixement dels materials nous i més moderns que van apareixent per catequitzar.

Fa poc celebràvem un altre aniversari, els deu anys del Concili Provincial Tarraconense, en el qual es va treballar activament per potenciar la coordinació pastoral de les diòcesis catalanes. No hi ha cap dubte que un dels aspectes de la pastoral amb una més gran coordinació, no només entre les deu diòcesis amb seu a Catalunya sinó també entre les germanes de les Illes Balears, és la catequesi. Gràcies a aquest treball en comú, des de ja fa molts anys han pogut fer-se realitat iniciatives com l'Escola d'Estiu per a Catequistes o tantes d'altres que han significat no només una unificació d'esforços i recursos, sinó també una visió més unitària de les nostres diòcesis, en les quals les catequesis es duen a terme d'una forma bastant similar, sense diferències importants, cosa que dona una imatge d'unitat i cohesió que aporta seriositat i confiança a qualsevol persona que hi participi en qualsevol punt de la nostra geografia.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francèsc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiterras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francèsc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcris.com (Redacció)

a/e: administracio@catcris.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcris.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francèsc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorç

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per.

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La virtut desapareix així que se la vol fer notar»

(Ernest Coeuilhe, poeta i escriptor francès, 1697-1749)

La virtut, com l'or, té un valor intrínsec; i té a veure amb l'actitud constant, intel·ligent i benèvola de la persona en cada circumstància per difícil que sigui. Per això es diu que «la virtut venç quan la força es dona per vençuda». Semblantment, es diu també que «val més enginy que no pas força». Enginy, traça o prou dosi de paciència —o capacitat per servir-se dels mitjans legítims que calguin— fins a aconseguir un resultat bo i eficaç, encara que a vegades resulti tan entretingut com difícil. Deia sant Francisc de Sales que «allò admirable de les virtuts és que, després de practicar-les, omplen l'ànima de dolçor i suavitat inigualables, mentre que els vicis

la deixen tollida i malparada». La persona virtuosa no és venjativa ni maliciosa, ni incòmoda, ni presumeix de les seves qualitats: és justament el contrari, a més d'intel·ligent i molt tractable, perquè la virtut humanitza, potencia la intel·ligència i afina els sentiments. Per això, on hi ha una persona virtuosa, hi ha una benedicció. Però la virtut, malauradament, té molts imitadors que la falsegen i desvirtuen: com els que en presumeixen i la invoquen per distingir-se, o els que l'adopten en formes, paraules, gestos i maneres per disfressar les seves intencions o per amagar els seus vicis. Sapiguem-ho distingir, perquè «no és or tot el que lluu»!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

25a Escola d'Estiu per a Catequistes

■ La participació de la família i la dimensió evangelitzadora, reptes de la catequesi avui

La calor era realment enganxifosa el matí del 29 de juliol i els presents a la basílica de Santa Maria del Mar miraven de combatre-la amb els ventalls remonent l'aire i acompanyant la celebració d'una cadència rítmica i regular. Uns quatre-cents catequistes procedents dels deu bisbats catalans i dels

tres de les Illes Balears es van aplegar a l'emblemàtic temple gòtic de Barcelona per participar en la cloenda de la 25a Escola d'Estiu per a Catequistes. La riquesa dialectal que es parla arreu de Catalunya i de les Illes també va posar a la celebració una melodia especial.

L'Escola d'Estiu per a Catequistes va néixer fa 25 anys com una iniciativa que el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes (SIC) va posar en marxa per tal de donar resposta a una necessitat urgent i permanent de la pastoral catequètica: la formació dels catequistes. Amb el temps,

tequistes. En primer lloc, va recordar que, dissortadament, no són abundants les famílies que exerceixen la seva responsabilitat i tasca catequètica. «Sovint els infants i adolescents que accedeixen a la catequesi necessiten, en realitat, una veritable evangelització», va dir l'arquebisbe de Barcelona, «i per això es parla

tejada de la Paraula de Déu, de manera que la seva acció sorgeixi del testimoni de la seva vida cristiana.

Inauguració a càrrec dels bisbes Camprodon i Pujol

L'Escola d'Estiu per a Catequistes va néixer amb la voluntat de ser itinerant i en aquesta 25a edició va tenir lloc a l'arquebisbat de Barcelona del 25 al 29 de juliol, concretament a la residència universitària Josep Manyanet. Coincidint amb una efemèride tan important, la inauguració va anar a càrrec de Jaume Camprodon, bisbe emèrit de Girona i vinculat a l'Escola d'Estiu des dels seus inicis, i de Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Mons. Camprodon va destacar els 25 anys d'aportació constant i valuosa que l'Escola d'Estiu per a Catequistes ha fet a l'Església de Catalunya i les Illes i va recordar la tasca

important de Mons. Antoni Deig, que l'any 1988 el va rellevar en la presidència del SIC. Per la seva part, Mons. Jaume Pujol va advocar per una pastoral no tant de conservació sinó missionera, i per un procés formatiu que encoratgi una mentalitat oberta a la novetat sempre sorprenent de l'Evangeli. «Avui vénen a la catequesi infants batejats però no evangelitzats», va dir l'arquebisbe de Tarragona, i per això va recordar que és necessari actuar en una modalitat de xarxa que inclogui la comunitat parroquial, les famílies, els catequistes i fins i tot també l'escola.

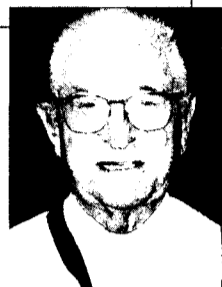
Amb l'acte d'inauguració es va donar el tret de sortida a la 25a Escola d'Estiu per a Catequistes, que com és habitual es va desenvolupar amb les xerrades del matí i amb els tallers a la tarda. Lluc Riera, Armand Puig, Jordi Font i Teodor Suau van ser els encarregats de presentar les ponències al matí, completades amb una taula rodona en què van participar David Jou, Armand Puig i Albert Sáez, i una tanda de testimonis, amb Lucía Caram, Pau Tarruell, Joan Soler, Pepa Prats i Xavier Pagès. D'altra banda, l'actuació de Circ Crec va afegir la nota d'humor el dijous 28 de juliol. (C.M.)

«Sovint els infants i adolescents que accedeixen a la catequesi necessiten, en realitat, una veritable evangelització»

fa mai aquest servei per iniciativa purament personal —va dir—. El catequista és Església, enviat per l'Església i per fer Església.» Finalment, l'arquebisbe de Barcelona va recordar que els catequistes han d'alimentar la seva espiritualitat sòlidament amb la pregària, la celebració de l'Eucaristia dominical i dels sagraments, amb la lectura sovint

JOAQUIM BLANC

Prevere de Tortosa i vinculat a l'Escola d'Estiu des dels inicis

«L'Escola d'Estiu per a Catequistes ha donat com a fruit una catequesi de més categoria, de fons més bíblic, de manera que el catequista no se senti aïllat, sinó que se senti potenciat en l'àmbit interdiocesà. Per tant, hem fet comunió i hem fet país, i ho hem fet també amb les diòcesis de les Illes Balears, amb les quals ens hem enriquit mútuament.»

ROSA VIVES

Catequista de la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí (bisbat de Sant Feliu de Llobregat)

«En un moment que sembla que no estigui de moda ser cristià, anima molt participar a l'Escola d'Estiu per a Catequistes i veure que hi ha molta gent que viu i actua sense por. Jo sóc cristiana, mare de família, i m'agrada que els meus fills vegin que la seva mare fa catequesi i que no se n'amaga. D'altra banda, l'Escola d'Estiu també ajuda a estimar i a compartir, i sobretot encoratja les ganes d'aprendre per posar a disposició dels altres el missatge de Jesús.»

DOLORS COLOMER

Catequista de la parròquia de Sant Roc d'Olot (bisbat de Girona)

«Les dificultats que vivim actualment són la poca fe dels infants, les escasses referències amb què arriben a la catequesi —molts vénen perquè els avis els han fet venir— i la manca de compromís un cop han rebut la Primera Comunió. Amb tot, hem aconseguit finalment que hi hagi un grupet que continuï i això sempre és encoratjador.»

MARIA MARI

Catequista de Sant Agustí d'Eivissa (bisbat d'Eivissa-Formentera)

«Només fa un any que sóc catequista però la dificultat més gran que trobo és com entretenir i captar l'atenció dels infants. Per això, participar en l'Escola d'Estiu per a Catequistes m'ha facilitat jocs, eines i instruments per ajudar-me en la manera d'expressar-me i de com parlar als infants.»

Santa Maria del Mar va acollir la cloenda de l'Escola d'Estiu.

l'Escola d'Estiu per a Catequistes s'ha consolidat com un espai indispensable per a la formació però també com a signe de comunió eclesial, de coordinació i de recerca comuna entre les diòcesis de Catalunya i de les Balears.

La celebració d'aquest 25è aniversari a Santa Maria del Mar també va servir per simbolitzar aquesta comunió interdiocesana, especialment durant l'Eucaristia que va presidir l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i que va ser concelebrada pels bisbes de Girona, de Sant Feliu de Llobregat, de Tortosa, d'Urgell i de Vic, i per una cinquantena de preveres. A la celebració tampoc no hi van faltar els vicaris generals de les Balears. L'enginyosa flama que es va «encendre» per recordar la presència de l'Esperit Sant i l'escut de cada bisbat dipositat als peus de l'altar també van simbolitzar el que Mons. Xavier Salinas va definir en un escrit com «la xarxa de solidaritat eclesial entre els catequistes de les diferents diòcesis».

Al llarg de la seva homília, Mons. Lluís Martínez Sistach va aprofundir en els grans reptes que els catequistes tenen avui dia en l'exercici del seu ministeri i que s'han deixat sentir al llarg d'aquesta 25a Escola d'Estiu per a Ca-

L'ENTREVISTA

Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC)

«El model de referència actual del catequista és el catecumenat baptismal»

—Quina ha estat l'aportació de 25 anys d'Escola d'Estiu en l'àmbit de la catequesi?

—Pel sol fet de la seva existència, l'Escola d'Estiu ha posat en relleu i ha fet visible l'interès de l'Església per la formació dels catequistes; més encara, ha demostrat que en la catequesi són importants els grans programes i els instruments que fem servir, però que l'element decisiu són els catequistes, la qualitat del seu testimoni i la capacitat que tenen de comunicar la fe. Des d'aquest punt de vista, l'Escola d'Estiu per a Catequistes ha estat com una senyera que també ha encoratjat les diòcesis a portar endavant unes formacions més o menys sistemàtiques.

—En quin sentit la catequesi és el puntal de la vida de l'Església?

—La catequesi té a veure amb l'edificació mateixa de l'Església, amb el seu creixement interior, amb la seva presència pública. No oblidem que es tracta de formar la personalitat del cristià i d'acompanyar-lo en aquest creixement. Això demana un gran esforç, però és un esforç, d'altra banda, que al llarg del temps va variant i que, per exemple, té en els infants i els joves un camp decisiu, però que també avui dia el té en la família i els adults.

L'any 1985 la diòcesi de Tortosa acollia la V Escola d'Estiu per a Catequistes i Mons. Antoni Deig, aleshores bisbe de Menorca i president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), mirava de respondre en una conferència a la pregunta *Què demana l'Església als catequistes?* La mateixa pregunta va intentar respondre Mons. Xavier Salinas, actual president del SIC, el divendres 29 de juliol coincidint amb la cloenda dels 25 anys de l'Escola d'Estiu per a Catequistes.

Mons. Salinas, amb l'arquebisbe de Barcelona, durant la seva conferència a Santa Maria del Mar.

—Més que mai, la catequesi ha de tenir avui una dimensió evangelitzadora?

—Així com històricament sempre partim de la base que el qui venia a la catequesi era algú que ja havia tingut una experiència de fe, viscuda a casa, a l'ambient, i que participava en les celebracions de l'Església, avui dia ens trobem que molts infants vénen a la catequesi portats de vegades per la mateixa inèrcia. Per això, en

últim terme, la catequesi ha de desvetllar la fe i fer possible que quan parlem després de l'Evangelí no parlem d'una cosa estranya, sinó d'una cosa vinculada a un desig i a una recerca interior de la persona.

—Estem en situació de catecumenat?

—Exactament, en aquest moment el model de referència dels catequistes és el catecumenat baptismal. És com un noviciat, com un entrenament, una catequesi que no únicament ensenya uns conceptes o unes idees, sinó que és ensenyament, és pregària, és exercicis de la

vida cristiana, és celebració. Això ens porta de nou a la institució del catecumenat que hem restaurat a les nostres diòcesis. Ens il·lumina tot el conjunt i és aquí on trobem un punt de referència que hem d'anar assumint a poc a poc.

—La catequesi d'infants ha de procurar incorporar més activament en el seu procés la participació de la família?

—La família és el fet decisiu en la con-

figuració de la personalitat dels infants. Si partim de la base que la transmissió de la fe no és només una qüestió d'idees, sinó que també inclou una dimensió emotiva i afectiva, de contagi d'uns estils de vida, conclourem que la família té un paper decisiu de suport, d'una paraula que pot il·luminar una actitud, d'una paraula que també pot donar sentit a una determinada situació. Per tot això, lògicament és molt important i necessari que la família estigui al cor mateix d'aquest procés de camí de fe.

—La catequesi sempre ha estat un àmbit més propi dels laics?

—D'ençà dels darrers cinquanta anys, un gran nombre de laics i de laiques s'han incorporat a l'àmbit de la catequesi i ho han fet assumint cada vegada més responsabilitats. En aquest sentit, n'hi ha que no únicament fan catequesi per al seu grup, sinó que també tenen responsabilitats de conjunt i fan d'animadors d'altres catequistes.

—Els catequistes troben prou suport de la comunitat parroquial?

—No troben el suport que haurien de trobar, primer perquè el mossèn té molts pobles i moltes responsabilitats, i en segon lloc perquè la mateixa inèrcia fa que es doni per fet que la catequesi ja funciona per ella sola. Així, quan abans parlàvem de la dimensió evangelitzadora de la catequesi, és evident que es tracta de recuperar totes aquestes dimensions, de fer-les més vives, més conscients i més visibles. Perquè, com és possible educar en la fe si no hi ha relació amb la comunitat?

Reportatge: Carme Munté

MONTSERRAT ORIOL, SECRETÀRIA GENERAL DEL SIC

«La comunitat parroquial no dóna prou importància a la catequesi»

—Quins fruits destacaria d'aquests 25 anys d'Escola d'Estiu?

—Milers de catequistes hi han passat al llarg de tots aquests anys i la col·laboració de tots els professors que han vingut ha estat molt important. També voldria destacar la gran amistat i la comunió que s'ha creat entre totes les diòcesis de Catalunya i les Illes Balears. Tots teníem els mateixos problemes, i això ens ha permès de compartir experiències i continguts.

—En quin moment es troba la catequesi avui dia?

—El catequista ha de ser sobretot un testimoni de la fe i un bon comunicador, perquè tot i que són molt importants els continguts, també ho és la manera de fer i de ser del catequista, la seva capacitat de ser persona acollidora, de transmetre il·lusió, de tenir molta paciència. A mi m'ha passat que al cap de molts anys m'he trobat nois i noies que havia tingut a la catequesi i que em recordaven i em jutjaven més com a persona que pels ensenyaments que els havia donat.

—Els catequistes troben prou col·laboració en els rectors?

—Et trobes una mica de tot. Hi ha mossens que passen i n'hi ha que es refien massa dels catequistes. I de fet, ja està bé que se'n refien, perquè els responsables de la catequesi han de comptar amb tot el suport de la comunitat parroquial, però el rector també s'ha d'estimar la catequesi i l'ha de cuidar. Malauradament, la comunitat parroquial no hi dóna prou importància i, de vegades, el grup de catequesi no és que funcioni a part, però com que té molt de rodatge i té molta força, sí que de vegades sembla que vagi a la seva. L'ideal seria que els catequistes sortíssim del si de la comunitat, que la catequesi estigués més arrelada a la comunitat i que en rebés l'ajuda i col·laboració.

MN. LLUC RIERA, VICARI GENERAL DE MALLORCA I MEMBRE DEL SIC

«Hem de començar de bell nou a fer una primera evangelització»

Montserrat Oriol i Lluç Riera, acompanyats dels bisbes Jaume Camprodon i Jaume Pujol, durant la inauguració de l'Escola d'Estiu.

—Com han ajudat els 25 anys d'Escola d'Estiu a la comunió dels bisbats de Catalunya i les Illes Balears?

—Dins de l'autonomia de cada regió, ha estat un reforçament de la comunió i gràcies a aquesta col·laboració tots ens hem enriquit mútuament compartint una mateixa voluntat de servir el nostre poble en l'àmbit de la catequesi.

—Les dificultats són les mateixes a Catalunya i les Balears?

—Deixant de banda sempre les diferències que hi ha a cada lloc, jo diria que la situació globalment és molt igual. Compartim una situació social

molt semblant i, d'altra banda, també la voluntat de l'Església és molt semblant.

—En quin moment es troba la catequesi?

—El moment actual ens convida a començar de bell nou a fer una primera evangelització. I això és una dificultat però és una dificultat meravellosa perquè significa començar amb una nova generació. Són els que tal volta ja no han pogut compartir una fe inicial, però que sí que poden compartir una comprensió de la vida cristiana, a partir d'aquest primer anunci i d'una catequesi que el que intenta sobretot és acompanyar el creixement cristià de cadascú, i fer-ho per tant amb molta llibertat i maduresa.

Vaticà

església en el món

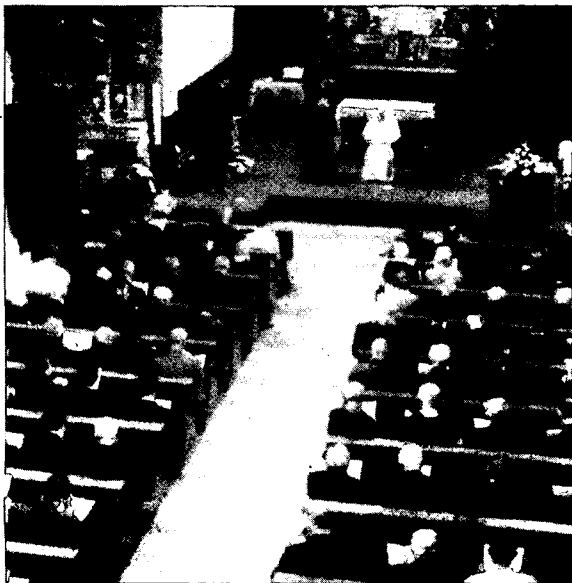
Benet XVI: «És complicat, ser Papa»

■ El Pontífex compleix 100 dies com a successor de Pere

LES COMBES.— «És complicat», ser Papa, «però la gent és tan bona amb mi, que em sosté». Així de sincer va ser Benet XVI davant de la pregunta dels periodistes sobre els seus primers 100 dies a la càtedra de Pere. El papa Ratzinger assegura que sent «molt a prop» el seu predecessor, Joan Pau II, i confessa que «no havia pensat en aquest ministeri».

Abans d'abandonar la Vall d'Aosta, on ha transcorregut la primera part de les vacances, i anar cap a Castelgandolfo, on s'estarà fins a finals de setembre, Benet XVI va tenir ocasió de parlar amb el clergat a la petita església d'Introd, a la muntanya de Les Combes (Aosta). Abans es va trobar informalment amb periodistes i els va confessar que «era complicat», ser Papa, però que la gent era «tan bona», que l'acompanyaven en tot moment.

Adreçant-se específicament al clergat, i en un discurs llarg i sense papers, el Papa va abordar el tema de les vocacions, els divorciats i l'accés a l'Eucaristia, i la necessitat de ser pacients i humils davant d'un món que sembla no creure en els valors de l'Evangeli. Concretament en el camp vocacional, el Papa va alertar a no confondre moltes vocacions amb «bones» vocacions. En aquest sentit, va dir que si d'una banda cal estar contents per l'auge vocacional en algunes zones, com l'Àfrica, això no significa que totes aquestes vocacions siguin sinceres. El Papa va dir que últimament ha rebut en visita *ad limina* bisbes de Sri Lanka i de Sud-àfrica. «Allí creixen les vocacions, és més, són tantes que no poden construir prou seminaris per acollir aquests joves que volen fer-se sacerdots», constata Benet XVI, que se'n alegra, però també es manté alerta sobre aquest fet: «Aquesta joia duu també una certa amargor, perquè almenys una part hi va per assolir una promoció social. Sent sacerdots gairebé es converteixen en caps de la tribu, són privilegiats, tenen una altra

El Papa es va trobar amb sacerdots de la diòcesi d'Aosta.

forma de vida, etc. Per tant, jull i blat van junts en aquest bonic creixement de les vocacions i els bisbes han d'estar molt atents en el discerniment i no acontentar-se simplement amb tenir molts futurs sacerdots, sinó veure realment quines són les veritables vocacions, destriar entre jull i blat.»

Quant als divorciats i l'accés a l'Eucaristia, va reconèixer que «aquest és un problema particularment dolorós per a les persones que viuen en situacions en les quals són excloses de la comunió eucarística i, naturalment, per als sacerdots que volen ajudar aquestes persones a estimar l'Església, a voler Crist». «Diria que

és particularment dolorosa la situació de les persones que es van casar per l'Església, però no eren realment creients i ho van fer per tradició, i després, trobant-se en unes noves noces no vàlides es converteixen, troben la fe i se senten exclosos pel sagrament», va explicar.

«Aquest realment és un sofriment gran i quan era prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe vaig convidar moltes conferències episcopals i especialistes a estudiar aquest problema: un sagrament celebrat sense fe. No m'atreveixo a dir si realment es podria trobar aquí un motiu d'invalidesa perquè en el sagrament va faltar una dimensió fonamental. Personalment, jo ho pensava, però amb les discussions que hem tingut he comprès que el problema és molt difícil i que encara cal aprofundir-hi», va revelar.

El que és important, segons el Papa, és fer entendre dues coses: «D'una banda, hem de respectar el caràcter indivisible del sagrament i, de l'altra, estimem aquestes persones que també sofreixen per nosaltres.» Abans de parlar d'aquests temes, Benet XVI va precisar que «el Papa no és un oracle; és infal·lible en molt poques situacions, com sabem. Per tant, comparteixo amb vosaltres aquestes preguntes, aquestes qüestions. Jo també pateixo. Però tots junts volem, d'una banda, sofrir amb aquests problemes i, sofrint, transformar-los, perquè el sofriment és precisament el camí de la transformació i sense sofriment no es transforma res».

Miriam Díez i Bosch

Benet XVI celebra aquesta bona notícia.

Alegria per l'alto el foc de l'IRA

CASTELGANDOLFO.— El Papa s'alegra de la fi de la lluita armada a Irlanda i anima a continuar aquest camí. Ho va dir després de dirigir la pregària de l'Àngelus des de Castelgandolfo. Amb ell hi havia centenars de persones que, sota un sol de justícia, seguien amb aplaudiments les paraules del Papa. L'alto el foc de l'IRA és, per al Papa, «una bona notícia que contrasta amb el dolor del qual som testimonis aquests dies a tants llocs del món», i va observar com «aquesta informació que arriba des d'Irlanda suscita satisfacció i esperança en aquesta illa i en tota la comunitat internacional». «Em sento particularment content d'unir-me a aquests sentiments. A més, animo tothom a posar en pràctica passos ulteriors que permetin reforçar la confiança recíproca, promoguin la reconciliació i consolidin les negociacions cap a una pau justa i duradora», va afegir. (M.D.B.)

POLÒNIA

Polònia declara el 16 d'octubre Jornada de Joan Pau II

VARSÒVIA.— El Parlament polonès ha instituit per llei la Jornada Joan Pau II, que se celebrarà el 16 d'octubre en record del dia en què va ser escollit Papa el cardenal Karol Wojtyła; el 1978, quan era arquebisbe de Cracòvia. En el text normatiu es llegeix que la jornada commemorativa vol retre homenatge a un home que, des de les fonts del cristianisme, ensenyava a ser solidaris, valents i humils. «El pontificat de Joan Pau II ha canviat el curs de la història del món», explica la motivació de la deliberació parlamentària. «La institució d'aquesta jornada —afirma la llei— expressarà l'orgull que un gran humanista, un home de profunda ciència i cultura, hagi estat format per la tradició polonesa.» El Parlament aclareix a més que la Jornada Joan Pau II vol fer memòria de les nombroses iniciatives del Papa traspassat, orientades a resoldre conflictes socials, polítics i internacionals. «Era un home de pau i esperança —constata la decisió parlamentària. Indicava a tothom, a tota comunitat, a tots els homes i a cada home que la vida es pot fer més humana, i ensenyava com, mantenint la pròpia fe, és possible donar als altres respecte i amor.» (Zenit)

La Santa Seu considera «injustificades» les crítiques d'Israel a Benet XVI

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa, en l'Àngelus del 24 de juliol, va condemnar els darrers atacs terroristes a Londres, Egipte i l'Iraq, però no va esmentar un atac terrorista que va patir Israel el 12 de juliol. El govern israelià ha reaccionat durament a aquesta ommissió, i la Santa Seu l'ha respost de manera no menys contundent dient que les crítiques són injustificades i capcioses. Israel també ha afegit que Joan Pau II també «s'oblidava» de condemnar atacs terroristes que patia Israel. La Santa Seu, amb un comunicat sense precedents i a nom de Joaquín Navarro-Valls, ha fet saber la seva «trista sorpresa» per aquesta reacció i, sobre-

tot, per «l'oblit» del govern israelià de 26 anys de condemnes de Joan Pau II del terrorisme a Terra Santa. La Santa Seu considera fora de lloc les crítiques i sosté que «les afirmacions contràries a la veritat històrica només poden beneficiar qui pretén fomentar l'animadversió i l'enfrontament». La nota que la Santa Seu ha enviat al ministeri d'Afers Estrangers d'Israel inclou un annex amb 21 intervencions de Joan Pau II en què condemnava la violència contra civils i a favor del dret de l'Estat d'Israel a viure en pau i seguretat.

Un dels punts més delicats de la polèmica és l'afirmació vaticana segons la qual «la Santa Seu no sempre ha pogut

fer pública una condemna immediata després de cada atemptat a Israel, entre altres coses perquè en ocasions venien seguits d'immediates reaccions israelianes, no sempre compatibles amb les normes del dret internacional. Hauria estat, per tant, impossible condemnar les primeres i deixar passar en silenci les segones». De la mateixa forma que «el govern israelià, comprensiblement, no deixa que uns altres li dictin què ha de dir, tampoc la Santa Seu pot acceptar rebre lliçons i directives de cap altra autoritat sobre l'orientació i continguts de les seves pròpies declaracions», indica la nota vaticana. (M.D.B.)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especials solidaritat amb els nostres germans

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

De 17 al 21 de setembre

Pelegrinatge

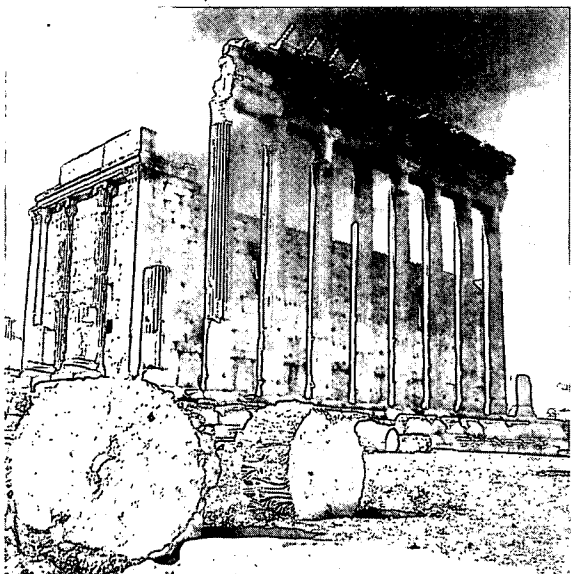
a

ROMA

Del 2 a l'11 de desembre

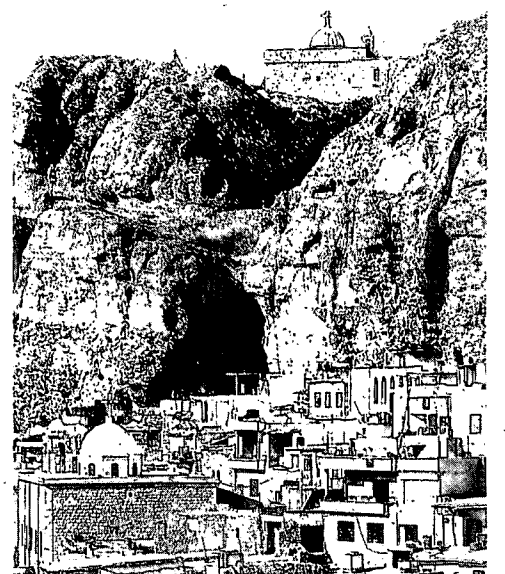
Viatge a SÍRIA

A la recerca de les antigues
 civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
 Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
 Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
 Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
 Palmira, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana
 Per a més informació:
 (per telèfon, per correu o bé personalment):

Avís important

La nostra oficina restarà tancada per
 vacances de l'11 de juliol a l'11 d'agost

Espanya

Colònia, una oportunitat per viure la unitat en la diversitat

■ Els joves focolars organitzen una iniciativa anomenada «Colourdome»

BARCELONA.— Milers de joves d'arreu del món, s'espera que gairebé un milió, compten els dies que resten per a la XX Jornada Mundial de la Joventut a Colònia, del 16 al 21 d'agost. Molts d'ells ja es troben camí d'Alemanya per partici-

par en diferents actes previs a la trobada amb el Papa. Una de les activitats de què podran gaudir els joves és l'anomenada «Colourdome», una proposta de Joves per un Món Unit, del moviment dels focolars.

Julietta Cedro, Bernat Jofre, Aurelio Cerviño, David Jara, Cecilia Sáenz i M. Cecilia Marteletti són joves focolars que el dia 13 parteixen cap a Colònia. Alguns d'aquests joves ja tenen experiència del que és una Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), ja que van participar en la de Roma l'any 2000. Ara són a punt de peregrinar a Alemanya en un viatge que els portarà per diferents països europeus i que té com a lema «Descobrim Europa!». «Anem a Colònia passant per diferents ciutats i hem plantejat un itinerari per descobrir Europa, que és el lema que ens proposem. La culminació seria participar en la JMJ», explica Aurelio. La meta és demostrar que és possible viure la diversitat com una experiència d'enriquiment mutu i ser constructors de la fraternitat universal, segons els focolars.

Per a aquests joves, un aspecte molt important d'aquesta peregrinació és la dimensió de grup. Així, Julieta comenta que «a la JMJ de Roma volíem viure una experiència personal, però també de grup. Vas

perquè hi ha activitats molt obertes per a tothom. D'aquesta manera poden conèixer una altra cara de l'Església i que hi ha joves compromesos, que no passen de tot».

Per a un jove, el fet de participar en una JMJ és una vivència que difícilment oblidarà. En paraules de Bernat, «implica una bombolla d'oxigen en el camí que has escollit. Veus que hi ha més gent que viu la mateixa experiència que tu. Evidentment és un trampolí que t'impulsa a seguir. Recarregues piles i continues creixent espiritualment». I afegeix: «Crec que és molt important per als joves perquè avui dia resulta molt difícil viure el cristianisme i necessitem adonar-nos que no estem sols i que l'Església compta amb nosaltres.»

També Cecilia considera que aquestes trobades juvenils contribueixen de manera destacada a «alimentar-te espiritualment. Després tornes amb més força a casa teva, a la teva feina, al teu ambient. Aquí podem palpar la magnitud i el poder de Déu».

Segons Julieta, «la JMJ és per a tothom, pots compartir experiències amb gent que no creu. La JMJ no és una cosa tancada només per als catòlics. L'Església està oberta a tothom». Aquesta jove opina que amb aquesta mena de trobades és possible veure «la globalització de l'Església, en el sentit que el cristià està present arreu del món. És una forma de dir que no hi ha fronteres i això t'amplia l'ànima, el cor, i fa que no et quedis tancat a la teva parròquia, al teu grup».

«Colourdome»

«Colourdome» és el nom de l'aportació de Joves per un Món Unit, del moviment dels focolars, a la XX JMJ. Està pensada com un indret de trobada i un espai obert de diàleg, amb la idea que qui experimenta l'amor de Déu s'adona que la seva vida canvia. Així ho constaten els joves focolars. Cecilia assegura que «si no experimentes l'amor de Déu, si estàs buit no pots donar-lo. Déu és qui ens ajuda a viure dia a dia, a tenir aquest amor envers el pròxim, a treballar per la unitat». M.

tats satisfetes, sembla que el fet de creure en Déu no és tan necessari i queda com a tapat. Aquesta trobada té importància perquè se celebra a Europa, en un país que és pràcticament evangèlic i que, independentment de la condició de cada jove, tots volem aquesta pau que anhelem».

Aquesta trobada també és una ocasió per evidenciar el compromís de l'Església en la construcció de la pau: «Moltes vegades es considera la religió com una manifestació negativa envers l'home i envers la pau. Hi ha moltes guerres que s'han fet, i que es fan, en nom de religions. Ara és moment de dir que cap religió no promou la guerra, al contrari, has d'estimar el teu germà sigui qui sigui. És una oportunitat per, davant dels aberrants fets de violència i de terrorisme que passen avui dia, dir que som cristians i que podem aportar moltes coses positives a la societat», diu Julieta.

Per a aquests joves, l'amor de Déu és el que pot transformar el cor de la humanitat. David, però, té un altre punt de vista: «Jo em considero no creient i, quan els meus amics parlen de l'amor de Déu, jo prefereixo parlar de respecte. Per a mi, tot es basa en el respecte a l'hora d'entendre l'altre. Sense respecte no vas enlloc.»

Per al moviment dels focolars, la recerca de la unitat és fonamental. En aquest sentit, Aurelio sosté que «aquesta JMJ és una trobada entre cultures molt important. Coneixerem aquest Papa, estarem molt atents al que vulgui dir-nos, al que vulgui transmetre'ns. En aquest ambient que vivim d'amenaça terrorista, la JMJ és una bona oportunitat per adonar-nos que sí que és possible la convivència entre cultures diferents, entre religions diferents, entre els pobles diferents». A dos dies de viure una experiència única, Aurelio expressa en veu alta un desig: «M'encantaria que vinguessin molts joves de diferents religions. Una de les coses que més m'il·lusiona d'aquest viatge és poder ser aquest granet de sorra i poder contribuir a fer possible una altra realitat intercultural i a conèixer amb respecte i harmonia.»

Rosa María Jané Chueca

No faltará l'alegria en l'equipatge dels joves focolars.

Cecilia afirma que el sentit d'aquest viatge és una convivència de gent d'arreu, de diferents cultures, i que «si no experimentes aquest amor de Déu és difícil viure aquesta unitat. Allò que dona sentit a aquest viatge és poder fer aquesta experiència de l'amor recíproc entre tots».

El «Colourdome» vol reflectir les diferents expressions d'aquesta transformació que exerceix Déu en la vida de les persones que es deixen «atrapar» per Ell. Aquesta experiència es farà al Friedenspark de Colònia. Del dimarts 16 al divendres 19 d'agost, en una llotja central, es desenvoluparan intervencions sobre temes d'actualitat i aportacions artístiques. En set àrees, reconeixibles per colors, es podrà descobrir de forma interactiva com l'amor de Déu pot canviar els diferents àmbits de la vida. En aquest espai, els joves podran trobar-se, intercanviar reflexions i experiències, viure moments festius, descansar i fer esport. El 17 d'agost hi ha previst el concert de Gen Rosso, «Give Peace a Hand».

La XX JMJ té lloc en un moment històric en què més que mai es fa necessària una crida a l'esperança i a la convivència. És per això que conceptes com els de fraternitat universal o pau estaran molt presents al llarg dels dies. Així, M. Cecilia reflexiona que «en tenir totes les necessi-

Els colors de la fe

«Com la llum refractada en els set colors de l'arc de Sant Martí quan passa a través d'un prisma, així la nostra vida s'acolorix quan hi entra l'Amor», expliquen els focolars a propòsit del «Colourdome». Les diferents activitats d'aquesta iniciativa es faran en set àrees, identificades amb els colors de l'arc de Sant Martí:

- **VERMELL:** «Temps de compartir, per una cultura del donar» (economia, feina, consumisme)
- **TARONJA:** «Mira el món: diàleg a 360°» (diàleg, ètnies, religions)
- **GROC:** «Al teu costat: quin lloc hi té el dolor?» (dolor, patiment, malaltia)
- **VERD:** «Atrapa l'emoció: viure en tots els sentits» (esport i temps lliure)
- **BLAU:** «Descobreix la Seva bellesa: Déu en la cultura» (art, música, cultura)
- **ANYIL:** «Vi el teu somni: visions i projectes» (societat, política i molt més)
- **VIOLETA:** «Continua en línia: comunicació i mass media» (entreteniment, mitjans de comunicació i publicitat)

veient com les relacions entre nosaltres van madurant i al final del viatge no hi ha ningú que et sigui desconegut. La JMJ de Colònia l'hem organitzada amb l'experiència que vam viure a Roma». Aurelio apunta que «hem volgut organitzar un viatge on qualsevol jove pugui venir, no únicament un jove catòlic, sinó qualsevol encara que no cregui. Joan Pau II va llençar aquesta invitació a tots els joves, de manera que un no creient hi pot participar

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail:residenciapmiralles@telefonica.net

Alemanya

El Col·loqui Europeu de Parròquies aposta per una cultura del respecte a la pluralitat

■ L'ecumenisme va ser molt present a les diferents sessions

ERFURT.— Dues-centes deu persones de disset països van participar a Erfurt (Alemanya), del 17 al 22 de juliol, en la 23a edició del Col·loqui Europeu de Parròquies. En consonància amb la constitució conciliar *Gaudium et spes*, el lema era «Amb joia i esperança cap a un futur plural». La delegació catalana, amb vint-i-cinc participants, fou una de les més nombroses.

En les conclusions generals dels experts s'afirma que «la pluralitat d'idees, d'opinions, d'experiències i de capacitats és una riquesa en ella mateixa i ho és també per a les comunitats parroquials». El text diu que «els cristians se senten naturalment còmodes en la pluralitat, signe de l'universal, però respectuosa de les diversitats, sobretot després de l'esdeveniment de la Pentecosta» i que «l'Església plural no ha de tenir por d'un futur pluralista». En el document es fa una crida a acollir la diversitat a través d'«una cultura del respecte, d'estimar els valors de cadascú i de practicar l'esperit d'obertura». D'aquesta manera s'avançarà cap a «una Església més en comunió» i «les comunitats parroquials retrobaran així l'esperit de les primeres comunitats cristianes que tan bé van saber integrar-se en les cultures del seu temps».

Els experts que van presentar ponències al Col·loqui van ser: Marc Feix, Ottfried Selg, Heinrich Pompey, Simon Knaebel (el seu text fou llegit per M. Feix) i Franz-Georg Friemel. També va pronunciar-hi una conferència el bisbe alemany Josef Homeyer, que va referir-se a la necessitat de la reconciliació entre catòlics i ortodoxos, entre Alemanya i Polònia, i entre el cristianisme i la modernitat.

Entre els participants al Col·loqui n'hi havia divuit que constituïen el grup de joves. En una de les seves conclusions, feien aquesta constatació: «El problema, en l'Església, és que sempre se'ns parla del mateix, de Jesús, però mai no se'ns dona la paraula.»

Cristians de l'Est i de l'Oest

El fet que el Col·loqui se celebrés en una població de l'antiga República Democràtica Alemanya (RDA) va facilitar que els participants coneguessin de primera mà —a través de les visites a parò-

Alguns dels membres de la delegació de Catalunya/Espanya del Col·loqui, reunits a la Universitat d'Erfurt durant una de les sessions.

quies d'Erfurt— la situació en què viuen els cristians en el context d'un país sotmès, durant gairebé mig segle, a la propaganda oficial atea. Als estats de l'antiga RDA, els catòlics representen el 6% de la població, i els evangèlics, el 27%. La resta, és a dir, dues tercers parts de la població, són no creients.

Joachim Wanke, bisbe d'Erfurt, va descriure la situació actual com la d'una «societat sense cristianisme», caracteritzada per una «ruptura radical de les tradicions cristianes», l'atur, una «mentalitat de la sospita», el nihilisme i una «desconfiança envers la vida». Però també hi ha, va dir, «una recerca angoixant de sentit, encara que amb una fixació sobre l'immediat i sense relació amb el transcendent». Segons ell, l'Església pot ser «proveïdora de

sentit en una societat que es perd en la sospita i la desconfiança». Wanke va dir que els cristians han d'acceptar la societat actual, amb les seves llums i les seves ombres, acompanyar les persones enmig de les transformacions que es produeixen, i mirar de «convertir el fet religiós en quelcom que tingui futur», «aprendre a dir Déu d'una manera més àmplia, subratllant-ne la grandesa» i «descobrir el proïsme com una crida que Déu ens adreça». El bisbe d'Erfurt va fer referència a esdeveniments com la «vetlla de lloança nocturna», que es fa a la catedral la vigília de Nadal, adreçada a gent molt diversa, i a la

«festa del pas», adreçada a adolescents no batejats. Es tracta d'«obrir portes perquè les persones puguin relacionar-se amb Déu».

Les conclusions generals dels experts també es fan ressò de «la pluralitat de situacions en què es troben tant els cristians d'Europa de l'Est com els de l'Oest»: els primers, viuen en «una situació de diàspora» i els segons, en una de «descripció o indiferència». Els experts creuen que aquesta pluralitat planteja la qüestió d'«una recerca pastoral comuna» i comporta per als cristians una invitació «a resistir i a ser fidels a l'Evangelí». Amb el benentès que aquesta resistència no equival a «quedar bloquejats en el passat i el present o tancar-nos en nosaltres mateixos». L'Església, en situació de mino-

ria, ha de ser «llevat dins la massa», sense pretendre «imposar-se» però tampoc «sense quedar marginada». Ha de ser una «comunitat escatològica», impulsada pel «dynamisme missioner» que l'Esperit Sant suscita en el cor del deixeble.

Demandar perdó per les traves posades a l'ecumenisme

El Col·loqui va tenir lloc en un indret on havia viscut Martí Luter. Justament el dia que va iniciar-se, es commemoraven els 500 anys de l'entrada de Luter al convent dels agustins d'Erfurt. L'ecumenisme va ser ben present en les sessions del Col·loqui. Va haver-hi dos moments de pregària ecumènica: al convent dels agustins, on hi ha una comunitat de religioses evangèliques, i un altre al monestir de Volkenroda, a uns vuitanta quilòmetres d'Erfurt, on hi ha una comunitat ecumènica formada per matrimonis i persones cèlibes.

La delegació del CEP de Catalunya/Espanya va elaborar i llegir, en català, un document en el qual valora la contribució de Martí Luter en diversos camps, convida a acollir diversos ensenyaments seus i afirma

que cal «demandar perdó com a cristians / catòlics per les traves que hem posat a l'ecumenisme, fins arribar al Concili Vaticà II, amb quatre segles de retard».

A la trobada d'Erfurt va ser presentat el nou secretari general del Col·loqui Europeu de Parròquies. Es tracta de l'austriac Stefan Schöffberger, que succeeix l'alemany Ottfried Selg, que ha ocupat aquest càrrec durant el darrer quart de segle. L'italià Claudio Como continua com a president i la catalana Maria Gibert, com a vicepresidenta. El Col·loqui Europeu de Parròquies té lloc cada dos anys. Els dos darrers s'han celebrat a la localitat suïssa de Friburg (2003) i a Girona (2001). El proper es farà l'any 2007 a Porto.

Josep Casellas

ESPANYA

Mons. Uriarte reclama més esforços per la pau

LOIOLA.— El bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte, durant l'homilia de la celebració de la festa de sant Ignasi de Loiola, va assenyalar que «només una fe com la d'Ignasi» ajudarà a «discernir quines iniciatives i moviments» han d'impulsar els cristians «perquè porten la marca de Déu. Només així podrem auscultar el que Déu ens diu de veritat al nostre cor, sense confondre-ho amb els nostres desitjos espontanis». En una reflexió sobre la situació del País Basc, el prelat va reconèixer que encara hi ha molts ciutadans i empresaris que viuen amenaçats, que les armes no han callat, que s'ha intensificat la *kale borroka*,

que els presos continuen lluny de les seves famílies, que «la dialèctica "acció-reacció" entre els actes violents i les forces de l'ordre no sembla denotar una nova situació. La necessària convergència de les diferents sensibilitats polítiques es fa esperar massa. Encara són escassos el diàleg i l'intercanvi de signes d'apropament».

Mons. Uriarte va reconèixer que la majoria de la ciutadania vol la pau: «Aquesta societat no tolera ja la paràlisi dels passos i el bloqueig dels camins que condueixen a la pau. Vol d'una vegada quedar alleugerida del malson que l'afligeix. Aquest poble mereix la pau.» Per això, va dir que aquest

clam «reclama de tots els agents socials i polítics un sentit especial de responsabilitat, de magnanimitat i de flexibilitat. Reclama d'ETA signes inequívocs de la seva voluntat ferma d'abandonar definitivament les armes. Reclama en qualsevol circumstància, per extrema que sigui, el respecte escrupolós dels drets humans inviolables dels detinguts. Reclama de tots els ciutadans una actitud que demani, que ajudi, que exigeixi als principals responsables que estiguin a l'alçada de la noblesa de la causa i de la importància del moment i blindin el sempre delicat procés cap a la pau, i sàpiguen practicar el veritable diàleg

i l'intercanvi de signes sincers de voluntat de proximitat».

El bisbe va finalitzar la seva homilia dient que l'Església de Guipúscoa «sap que el drama que hem viscut ha causat i continua causant moltes ferides. Intueix que fins i tot darrere de la pau aquestes ferides seran un obstacle per a una autèntica reconciliació entre persones i entre grups d'un mateix poble. No pot menys que assumir la tasca reconciliadora com una missió encomanada pel mateix Jesús. Sentint-se solidària amb el seu poble i particip de les seves febleses, vol predicar, professar, promoure i demanar el perdó». (C.C.)

Espanya

Els alumnes de la UCAM viuen un estiu solidari

■ Fan al Perú activitats sociosanitàries i de suport escolar

MÚRCIA.— Vint alumnes de la Universitat Catòlica San Antonio (UCAM), acompanyats de dos professors i del director de l'Institut Internacional de Caritat i Voluntariat Joan Pau II, han estat al Perú. A més de les activitats pròpies del voluntariat, han participat en les IV Jornades de Caritat i Voluntariat, i al Seminari Interuniversitari de Voluntariat, celebrat a la Universitat de San Marcos a Lima.

Tot i que han estat 20 alumnes els que han participat en aquesta activitat de voluntariat, tota la universitat s'ha abocat al Campus del Perú. Els alumnes de la UCAM van tenir l'oportunitat de mostrar la seva solidaritat amb els més necessitats i gràcies a la participació massiva dels estudiants en diferents actes es van recollir més de 10.000 euros que es van destinar al Campus del Perú. Els alumnes de la UCAM han dut a terme a la regió de Callao (Lima) activitats d'atenció sociosanitària i de suport escolar.

El director de l'Institut de Caritat i Voluntariat Joan Pau II i coordinador d'aquest campus, Antonio Alcaraz, con-

sidera que aquesta experiència ha estat «una oportunitat única per compartir el nostre temps i els nostres coneixements amb els més necessitats i per enriquir-nos mútuament». Però, a més, ha suposat una «ocasió magnífica per conèixer com són les universitats d'Amèrica Llatina». Així, els alumnes de la UCAM han participat amb altres estudiants peruans en el seminari «Context històric i actualitat del voluntariat», que va tenir lloc a la Universitat de San Marcos.

Així mateix, sota el lema «Eucaristia i caritat», la Universitat Catòlica va fer les IV Jornades Internacionals de Caritat i Voluntariat com una prolongació de les que es van celebrar al febrer. Les

Els voluntaris van treballar amb els infants.

jornades van comptar amb la participació del president del Consell Pontifici Cor Unum, Paul Josef Cordes; del bisbe de Tacna i president de la Conferència Episcopal Peruana, Mons. Hugo Garaycoa Hawkins, o del bisbe auxiliar de Callao, Mons. Javier del Río, entre d'altres. (C.C.)

Nova superiora general de les germanes trinitàries

MÀDRID.— S'ha celebrat el XVIII capítol general de l'institut de les germanes trinitàries, on ha estat escollida María Eliecer Peláez com a nova superiora general. La Gna. María Eliecer, natural de Castrejón de la Peña (Palència), substitueix en el càrrec Pilar Alonso, que ha estat superiora general durant els últims dotze anys. Per a Pilar Alonso, la nova superiora és una dona «intel·ligent, dinàmica, emprenedora, que mostra un amor gran al carisma», a més de tenir «dots de govern». El tema base de reflexió del capítol ha estat *En Aliança amb Déu, compromeses amb la joventut necessitada* per «recrear el carisma a la llum de la Paraula de Déu» i, seguint les intuïcions dels fundadors, «reencarnar el carisma avui». El capítol ha estat il·luminat per dues icones: la vocació de Moisès, per aprofundir en l'espiritualitat trinitària, i els relats evangèlics de la resurrecció de la filla de Jaire i la curació de la dona malalta, per il·luminar la missió a favor de les joves en situació de risc. Les germanes trinitàries es troben esteses per diversos països d'Europa i d'Amèrica. Formen l'institut prop de 200 religioses que treballen en residències per a joves estudiants o treballadores, llars per a joves en situació de risc, centres educatius, atenció a immigrants i treball en presons. (Ivicon)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA
ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €**
Àsia i Oceania: 254,32 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms .....
 Adreça .....
 Població ..... Província ..... C.P. ....

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
 Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
 08035 Barcelona
 Tel. 934 343 630 - 609 101 344
 Fax 934 343 650
 e-mail: fundfatima@terra.es
 web: www.fundacionntrasra-fatima.org

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Els joves del món amb Benet XVI

Aquesta setmana se celebra a Colònia (Alemanya) la XX Jornada Mundial de la Joventut, que fou convocada pel recordat Joan Pau II—que fou el creador d'aquesta iniciativa de cara als joves—i que presidirà el seu successor, el papa Benet XVI, que així també farà la seva primera visita al seu país nadiu. Tindrà el goig de participar en aquests actes acompanyant els més de mil joves de les nostres diòcesis que hi participaran, amb la presència d'alguns germans bisbes de les diòcesis catalanes.

Aquesta Jornada Mundial de la Joventut serà molt significativa i plena d'emoció. Es dona la circumstància que és una Jornada que encara va convocar el papa Joan Pau II. Ho va fer amb un missatge firmat per ell a Castelgandolfo, el dia 6 d'agost del 2004, en la festa de la Transfiguració del Senyor. «Estimats joves que us encamineu idealment cap a Colònia—els deia en aquest missatge—, el Papa us acompanya amb la seva oració.» Podem esperar que ara, des de la visió de Déu, intercedirà pels fruits d'aquesta nova Jornada.

El tema de la trobada és «Venim a adorar-lo» (Mt 2,2).

És un tema que permet als joves de cada continent recórrer idealment l'itinerari dels Reis d'Orient, les relíquies dels quals es veneren, segons la tradició, a la mateixa ciutat de Colònia. La celebració de la Jornada no ha de ser un fet aïllat. Té molta importància l'adequada preparació espiritual, la celebració mateixa, que doni molta importància als actes de la Jornada com a esdeveniment espiritual—especialment amb les catequesis, que ens han estat confiades a bisbes de diferents països—i, finalment, és molt necessari que es tingui cura de la continuïtat de la Jornada promovent un esforç en l'atenció pastoral als joves.

El tema d'aquesta Jornada—«Venim a adorar-lo»—i els tres dons que els Reis varen oferir a Jesús—or, encens i mirra—donaven a Joan Pau II l'ocasió de parlar als joves amb una gran sinceritat: «Estimats joves, oferiu també vosaltres al Senyor l'or de la vostra existència, és a dir, la llibertat de seguir-lo per amor responnent fidelment a la seva crida; eleveu cap a ell l'encens de la vostra oració ardent, per a l'loança de la seva glòria; oferiu-li la mirra, és a dir, l'afecte ple de gratitud cap a ell, veritable home, que

ens ha estimat fins a morir com un malfactor al Gòlgota.»

Amb unes paraules que reflectien la seva experiència com a home, com a sacerdot i com a bisbe, Joan Pau II, en aquest missatge que comento, deia també als joves: «L'adoració del Déu vertader constitueix un veritable acte de resistència contra tota forma d'idolatria. Adoreu Crist: Ell és la roca sobre la qual construir el vostre futur i un món més just i solidari. Jesús és el Príncep de la pau, la font del perdó i de la reconciliació que pot fer germans tots els membres de la família humana.»

Aquest missatge, els assistents a la Jornada de Colònia, l'escoltarem de llavis del nou Sant Pare, en la que serà la seva primera trobada amb joves d'arreu del món en el clima especial d'aquestes trobades. Sens dubte, serà un moment molt significatiu del nou pontificat. Preguem tots pels fruits d'aquesta Jornada de Colònia posant com a intercessors dos dels grans sants d'Alemanya, sant Albert Magne i santa Teresa Benedicta de la Creu (Edith Stein), que «amb la mateixa actitud interior dels Reis d'Orient van buscar la veritat apassionadament».

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'Assumpció de Maria al cel

Quan llegireu o escoltareu aquestes paraules seré, si Déu vol, a Colònia, Alemanya, amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut. Aquesta Jornada va ser convocada per Joan Pau II, seguint una tradició iniciada l'any 1986, i el papa Benet XVI, ja en el seu primer missatge, l'endemà de l'elecció, va comunicar que tenia el propòsit de presidir-la. Dirigit-se als joves, «futur i esperança de l'Església i de la humanitat», els deia que volia continuar dialogant amb ells, «escoltant les seves expectatives per ajudar-los a conèixer cada cop amb més profunditat el Crist vivent, el qui és eternament jove».

Les jornades mundials de la joventut s'han revelat com una gran celebració de la fe, una manifestació eloqüent de la vitalitat i la joventut de l'Església. El Papa convida els joves de tot el món a pregar junts i a expressar l'alegria de la fe. El jovent ha respost sempre a aquesta crida amb caliu i entusiasme. Molts milers de joves de tot el món han anunciat la seva assistència a la trobada de Colònia, i, entre ells, prop d'un centenar de l'arxidiòcesi de Tarragona. Us demano que ens tingueu presents en les

vostres pregàries.

L'inici de la Jornada d'aquest any coincideix amb la solemnitat de l'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel. Ella és la dona immaculada escollida per Déu per ser la seva mare, que va engendrar i portar en el seu si el Fill unigènit del Pare. Ella es va lliurar totalment a Déu i en tot moment va correspondre al seu designi salvador. Era lògic, doncs, que al final de la seva vida terrenal el seu cos no experimentés la corrupció, sinó que, des del primer instant, estigués al costat del seu Fill al cel. Al Catecisme de l'Església catòlica llegim que «l'Assumpció de la Mare de Déu és una participació singular en la Resurrecció del seu Fill i una anticipació de la resurrecció dels altres cristians».

Molts dels nostres pobles celebren el 15 d'agost com a festa gran, perquè és motiu d'alegria saber que tenim al cel una mare que ens estima i que ens ajuda, i que és molt poderosa, perquè és Mare de Déu. Com diu també el Catecisme, Maria, una vegada emportada al cel, «no ha renunciat a aquest ofici salvador, sinó que amb la seva

intercessió multiforme continua obtenint-nos les gràcies que toquen a la salvació eterna».

El Concili Vaticà II explica que «el paper maternal de Maria envers els homes no enfosqueix ni disminueix en cap sentit l'única mediació del Crist, sinó que en demostra l'eficàcia». Ella és la nostra advocada, l'auxiliadora, la mitjancera davant la Santíssima Trinitat. Sí, els cristians creiem que, des del cel, Maria es preocupa contínuament per nosaltres, ens escolta, atén totes les nostres necessitats... I ens omple de goig celebrar-ho.

Quan Joan Pau II va convocar els joves a la trobada de Colònia els va dir: «Estimats joves, l'Església necessita autèntics testimonis per a la nova evangelització: homes i dones la vida dels quals hagi estat transformada per l'encontre amb Jesús; homes i dones capaços de comunicar aquesta experiència als altres. L'Església necessita sants. Tots som cridats a la santedat, i només els sants poden renovar la humanitat.» Aquestes paraules es faran vida en nosaltres amb més facilitat si acudim a Maria amb confiança.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Maite Paredes Iturria
Esritora

KTLKS (catòlics)

Darrerament s'ha parlat molt de nosaltres, els catòlics, i sobre el conservadorisme de la cúpula de l'Església.

La catòlica és la religió més oberta, permissiva, combativa i compassiva del món. El fet que aculli dins seu tota mena de tendències és el que en reforça precisament la unitat i la permanència al llarg dels segles. Sempre cal desconfiar de les organitzacions monolítiques, en les quals no hi ha cap discussió. On hi ha dolor, malaltia, misèria i soledat hi ha algun membre, missioner o seglar, de l'Església catòlica. Bon testimoni n'és el continent africà, on en alguns conflictes com a Libèria, ciutats senceres han estat abandonades pels cascos blaus i per altres organitzacions humanitàries, i on unes quantes monges s'han quedat al costat de la gent, als hospitals, als tallers, sense cap altra arma que les vacunes, el guix, les seves conviccions, la seva alegria i el valor.

Els catòlics acostumem a col·laborar en el finançament de projectes en aquests països. Les màquines de cosir, les vacunes, els tallers, les escoles, etc., surten de les nostres aportacions voluntàries, tant del caixonet de les almoines de l'església, com de donatius a Càritas o a altres organitzacions d'Església.

Com a catòlica del tercer mil·lenni em sembla bé que l'Església tingui una activitat financera que permeti treure el màxim rendiment dels seus diners. Fins i tot, proposaria

la creació d'unes Aerolínies Vaticanes, que facilitessin la distribució d'aliments, equips mèdics, etc. Trobo lògic que l'Església disposi de mitjans de comunicació com altres sectors de la societat, o que les seves organitzacions rebin ajudes estatals, com passa amb els directors de cinema, o amb les associacions sardanístiques o de defensa de l'esperanto.

Em posen nerviosa les persones del carrer que surten als mitjans i es defineixen elles mateixes entre cristianes i catòliques, i sobretot, quan diuen que no són practicants. Què vol dir que no són practicants? Jo entenc, potser equivocadament, que vol dir que no van a l'església; però que, en el fons, sí que són cristianes o se'ls suposen unes conviccions morals mínimes.

Tampoc no vull perdre aquesta oportunitat per fer una consideració sobre algunes de les cançons de les misses actuals. Moltes són una mica llauana. Sembla que això

sigui una qüestió trivial, però potser és un factor que té alguna cosa a veure amb el buit de joventut en algunes parròquies. És possible que no sigui una època de grans compositors, però sempre podríem *hip-hopejar* els clàssics. Els clàssics com Bach o Mozart no fallen mai.

Feminista i catòlica?, sí. Catòlica sí, perquè com deia un amic meu comunista: «No crec ni en la religió catòlica, que és l'única vertadera.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La lectura i la multiplicació dels pans

Ha estat una bona troballa —fins i tot sorpresa— el document del Comitè permanent per a la Comunicació i la Informació de la Conferència dels Bisbes de França. Avui poso punt final a les seves recomanacions.

L'escrit clou amb aquest títol: «L'experiència literària, desafiament per a la fe comuna.» Insisteix en la reflexió sobre la importància de la lectura. Es tracta de «tornar al cor de l'acte de la lectura». Cal descobrir el gran enriquiment que porta la lectura. Cal que els cristians tinguem la valentia, no sols d'estar informats, sinó de quelcom més. De formar-nos a través de la lectura. No es tracta, per tant, d'una lectura més o menys curiosa del que es va publicant, sinó d'alguna cosa més. D'una lectura cristianament formadora.

El document esmentat aconsella que, per a la lectura que necessitem com a cristians, s'ha d'establir comunicació amb altres i deixar-se ajudar. Els llibreters, els bibliotecaris, els professors... poden ser un ajut per escollir els

llibres adequats. I la constància a llegir ens farà adonar, fins i tot, que llegir és important des del punt de vista teològic. És un acte que manté viva la nostra relació amb Déu. Recordem que els grans espirituals i fundadors sempre han recomanat la lectura espiritual com a element important per a créixer en la vida cristiana.

La lectura té encara un altre aspecte no gens negligible. És un bon instrument per al diàleg entre fe i cultura. Pot ajudar, doncs, a aquest intercanvi —tan necessari— entre les cultures i la tradició cristiana.

El darrer paràgraf de la nota episcopal fa així: «En la lectura succeeix com en la multiplicació dels pans. No n'hi ha prou de tenir gana, sinó que cal encara donar quelcom de si mateix (un pa, dos peixos... el nostre temps, la nostra atenció) per tal que es realitzi el miracle. Sant Gregori el Gran, al segle vi, es meravellava perquè els textos llegits "creixien" amb l'esperit de qui els llegia. S'ha de desitjar avui a tothom aquesta mateixa meravella.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Gall, gallina

«*Quien no sabe decir "pollo, gallo, gallina" no es de Medina*», deien en altres temps per terres de Valladolid. Es tractava de reclamar la correcta pronúncia de la lletra *ll*, cosa que no tots sabem fer. La fonètica podia resultar difícil, però no el coneixement dels animals a què al·ludia. Avui dia tal vegada el que és difícil es trobar gent que conegui la vida i costums d'aquestes aus de corral, que potser ja han deixat de ser-ho per convertir-se en animals de granja. Si s'explica que un dia en una escola van demanar als alumnes que dibuixessin un pollastre i n'hi va haver que el que van fer va ser dissenyar-lo tal com el veien als establiments que els venien ben dauradets i rostits, no sé pas què passaria si el professor els preguntés per una gallina lloca i pels seus pollets. Un, que ja s'ha fet gran, recorda bé la simpàtica estampa, comuna en qualsevol casa de camp que tingués animals per al consum familiar. Passava un dia, sense saber massa bé per què, que una femella es tornava especial, de tal manera que resultava impertinent si no se li permetia aplegar uns quants ous perquè els covés. La protecció que els prestava, la vigilància posterior amb els pollets, l'interès per la seva alimentació, eren dignes d'admirar.

Una cosa semblant podríem dir del cant del gall, que alegrement ens despertava quan dormíem al camp. I no un cop a l'alba, sinó que amb impertinència el repetia diverses vegades. Aquesta au resultava especialment esvelta i n'admiràvem el comportament de vetlla per les femelles del corral. Un gall així és molt diferent d'un vulgar pollastre de granja augmentat de mida.

Per què em fixo en aquestes gal·linàcies? És mer entreteniment? Certament que no. Del gall i la seva llestesa, se'n parla al llibre de Job; el dels Proverbis en recorda l'esveltesa i, on té protagonisme és en l'Evangeli, a l'episodi de les negacions de Pere que, per conegut, no val la pena comentar-lo.

Quan visitem Jerusalem ens commou, si pretenem fer del nostre pelegrinatge un motiu de conversió cristiana, la visita a una petita edificació a la muntanya de les Oliveres. Es tracta de l'església del *Dominus fleuit*. El lloc recorda aquell moment en què el Senyor, amb la Ciutat santa als peus, es lamenta que no li han fet cas, no se l'han escoltat. Fa servir un llenguatge molt expressiu per parlar del motiu del seu lament: «Jerusalem: quantes vegades he volgut aplegar els teus fills com una lloca aplega els seus pollets.» Escoltant en l'interior del nostre ésser i deixant que les paraules ens reverberin pels racons de l'esperit, ens sentim també afligits. Però no pels pecats de la Jerusalem antiga, que ja no existeix, sinó pels propis pecats. I allà, davant la meravellosa panoràmica, sentim pena i dolor. Però ens adonem que no podem quedar-nos en aquest sentiment, que les paraules de Jesús exigeixen alguna cosa concreta. Més d'una vegada he peregrinat a Calahorra, Matapozuelos i Pozáldez, per recordar que, com una lloca cova els seus ous amb delicadesa, en aquests indrets es va anticipar a la meua existència Déu estimant-me, i he sentit joia i agraïment per això. I responsabilitat (perquè no es digui de mi el que es va proclamar de Jerusalem). I em sento obligat a ser molt fidel a la Gràcia rebuda. Cal no oblidar que la lloca de vegades també és severa amb els pollets que s'allunyen i els pica la cresta de tant en tant.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Cossos i ànimes

La celebració de la festa de l'Assumpció de Maria em recorda el títol d'un llibre famós de Maxence Van Der Meersh titulat *Corps et âmes* («Cossos i ànimes»), publicat el 1943. La dialèctica entre el cos i l'ànima s'ha resolt gairebé sempre amb grans desequilibris. En unes èpoques, ha importat tant la salvació de l'ànima, que el cos ha estat relegat a l'oblit. L'eternitat enfront de la corrupció, la permanència enfront de la transitorietat. No només això, sinó que s'ha considerat el cos com un enemic autèntic. Calia fer-li callar les veus de gola i luxúria. La meditació de la mort accentuava la banalitat de lluitar a favor d'un cos que seria pastura dels cucs. La tendència actual és contrària. Importa salvar el cos, i oblidar les necessitats de l'ànima. Esport, cuidar-se, massatges, salut, atencions mèdiques, estètica, gimnàs, vida sexual, alimentació sofisticada, vestits, concessions de tot tipus... Arribem al triomf del plaer sobre l'amor, de l'instint sobre el sentiment, de l'èfimer enfront de l'imperible, del gimnàs enfront de la meditació, de la dieta enfront del dejuni. La mort es converteix en espectacle o notícia però mai en reflexió. Oblidem que és una veritat inesquivable.

L'afirmació dogmàtica que Maria va ser assumpta en cos i ànima al cel pot servir-nos com a punt de referència per intentar la integració de tots dos. Lamentablement, el cristianisme ha incorporat al llarg dels segles visions precristianes que han devaluat el cos com un enemic a combatre. La filosofia grega que arribava a definir el cos com a presó de l'ànima s'ha inculcat en el pensament cristià i li ha fet molt de mal. El nostre problema, sovint, consisteix a no ser prou cristians en no desprendre'ns de creences atàviques que distorsionen el missatge de Jesús ressuscitat. Recordem la cita paulina que considera el cos com a temple de l'Esperit, però dubto que ens la creguem a fons. Els vestigis del passat ens condicionen massa. D'altra banda, els vents que bufen són tan materialistes que estem descuidant les atencions de l'ànima, com si res no tingués importància, com si la nostra vida no fos una obra en dos actes: un abans de la mort i un altre després.

Dues tasques es dibuixen arran de la nostra reflexió. La primera es concentra en la necessitat d'harmonitzar el cos i l'ànima, d'atendre'ls tots dos d'acord amb les seves característiques, però en benefici de la unitat personal. Atendre raonablement el cos sense oblidar les aspiracions de l'ànima. Cuidar les necessitats de l'ànima sense menysprear les atencions del cos. Una pregunta clara ens pot ajudar a veure les nostres opcions de fons: quant em gasto anualment, en temps i diners, per vetllar per les atencions corporals? I quant, en temps i diners, per a les necessitats de l'ànima? Quantes hores consumeixo de televisió i d'espectacles? Quantes hores dedico a la pregària, a la meditació i a l'acció social? Tant el cos com l'ànima requereixen la seva alimentació específica. Com atenc l'una i l'altra?

La segona té un caire social. Alguna cosa falla en l'ànima quan es permet que tantes persones no puguin nodrir-se i es morin de fam, mentre els negocis del cos mouen bilions d'euros; que tantes persones s'arruïnin la salut en feines inhumanes; que tantes persones hagin de prostituir-se des de petites per menjar un mos; que tantes persones no disposin dels medicaments més elementals i es morin a la primera ocasió; que tantes persones sucumbeixin en guerres i actes de terrorisme per interessos bastards...

Notes insignificants

Germà Adrià

Mil gràcies, Senyor

Gràcies, Senyor, gràcies. Un dia escriuré una «Nota insignificant» només amb la paraula *gràcies*.

I, quan l'escrigui, m'agradaria donar-li so també.

Avui et dono gràcies, Senyor, perquè he passat tres dies en una ciutat per visitar uns amics presos. I ja el mateix vespre de l'arribada vaig poder anar a missa. I hi vaig anar cada dia. Dues vegades en una església dels caputxins i dos dies en dues parròquies diferents.

I Tu eres allà, Senyor. T'hi vas fer pa i vi per a mi i per a cadascun dels assistents.

Als caputxins va celebrar cada cop un pare diferent. Tots dos molt pietosos. Tenia la sensació que et vivia intensament. Serè, ens miraves amb freqüència, i feies que contestéssim pietosament.

I allà, Senyor, per boca del celebrant, vas ser nostre Déu Eucaristia. I vam combregar tots els fidels.

En una de les parròquies, el celebrant ens va convidar a asseure'ns al voltant de l'altar. Em van dir que ho fa sempre que veu que es pot fer.

Ens va convidar a donar-nos la pau amb una abraçada.

I tots vam combregar el Senyor que semblava més present que mai.

Crist viu, el mateix Crist, a totes les quatre misses.

Crist donant-se com es donava als apòstols i com es va donar als d'Emaús.

Crist amb nosaltres, perquè nosaltres, a la missa i fora de la missa, puguem estar sempre amb Ell.

Crist dient-nos, amb la seva entrega, que tots som humans, que tots som fills i germans seus, amb la mateixa mare Maria.

Quin quadre tan esplèndid de la Mare de Déu a l'església dels caputxins.

I em vaig sentir realment germà de tots aquells amb qui vaig compartir l'Eucaristia.

Gràcies, Senyor, per dotar-me de tants germans arreu. Continuaré viatjant tot l'estiu per l'Estat espanyol, i continuaré vivint la missa amb germans que no conec, però que reconeixeré al Cel.

Gràcies, Senyor.

No sóc foraster enlloc. Sóc sempre de la família, d'aquesta família teva incomptable, infinita.

Gràcies, Senyor, per la missa.

Gràcies, Senyor, per tot l'amor teu fet Vida en nosaltres i per ser la nostra vida particular en cada comunió.

De vegades em pregunto per què no xerrem com germans a la missa.

De vegades penso que, després de cada missa, tots els que no tinguéssim pressa, podríem aplegar-nos en una de les capelles laterals al costat de la sagristia i xerrar, continuar xerrant ja sense rituals establerts.

Com seran les eucaristies al Cel?

Gràcies, gràcies, gràcies...

Zoom

Eduard Brufau

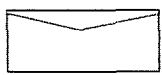
Aquesta és l'anomenada Taula de la Pietat, realitzada ara fa exactament 515 anys (1490) per Bartolomé Bermejo. L'obra, considerada una peça molt representativa de la primera pintura renaixentista a la Corona d'Aragó, va ser encarregada pel canonge barceloní Lluís Desplà. Avui aquesta pintura excepcional es pot contemplar al petit però interessant museu de la catedral de Barcelona, situat al costat sud del claustre.

Esqueles a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Esperança davant de l'odi i la maldat

«L'home produeix maldat com l'abella produeix la mel», afirmava William Golding, premi Nobel de Literatura. La frase pot ser el resum del que pensa sobre l'ésser humà. Expressa en les seves obres la convicció que l'home és substancialment i absolutament dolent. Tant ho creu que, en una entrevista concedida fa uns anys, va arribar a dir que la seva esperança consisteix en el fet que la misericòrdia divina extingeixi algun dia la naturalesa humana.

Podria ser el paradigma del pessimisme radical de molta gent en l'actualitat sobre l'home i, en concret, sobre la seva capacitat d'estimar i no odiar els altres. Quan es constata insistentment la maldat de la raça —per a molts mitjans d'expressió i de comunicació actuals, sembla que només les males notícies són «notícies», és fàcil caure en un gran pessimisme.

El simple convenciment de l'existència d'un ésser superior —que de vegades no passa de ser un «deisme»— no és suficient per comprendre el drama de la vida de l'ésser humà, si és que s'accepta que Déu ha creat l'home, però no que ha entrat —pel seu esperit— en la seva profunditat més íntima, ni tampoc no ha entrat en la història —ja des de la creació— i, després, fet home —Jesucrist—, que ha compartit totalment la nostra situació humana.

CLAUDI ALBÀ SURIA
Sant Pere de Ribes

□ Impregnar-se del do eucarístic

Jesús ens va dir: «I heus aquí que Jo sóc amb vosaltres tots els dies fins a la consumació dels temps.» Aquesta promesa es troba a l'Eucaristia.

Què és el que aporta?, què és el que celebra?, quines són les seves aspiracions i anhels? Molts creients viuen avui en un context secularitzat que ja no entén la fe cristiana, en general, i menys l'Eucaristia, en particular.

Felip, als Fets dels Apòstols, li pregunta a l'etiòp: «Entens el que llegeixes?» (Ac 8,30). Només mitjançant uns tocs de maquillatge no podem tornar més atractiva l'Eucaristia, de ma-

nera que aconseguim interpellar-nos i fascinar-nos.

Si cerquem les causes de per què l'Eucaristia ha perdut atractiu, ensopeguem amb la qüestió principal: com podem expressar en comú la nostra fe en temps de postmodernitat? Només units en un amor autèntic (no adulterat) i sense pors.

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

□ No tingueu por

Són paraules de Jesús als apòstols, repetides per Joan Pau II en la presa de possessió del seu pontificat i urgents avui per respondre a les autoritats per les quals estem governats. Tots els Evangelis són un crit d'ànim al «No tingueu por».

Pere, quan pot demostrar que la veritat prové de Déu, diu a les autoritats: «Decidiu vosaltres mateixos si és just davant de Déu que us obeïm a vosaltres i no a Ell.» Pere no va tenir por; gràcies a ell la paraula de Déu ha anat arrelant, tot i que més endavant es fa vida. El seu testimoni és vigent sempre que els cristians no tinguin por.

Posteriorment, Jesús ens diu, a través de sant Mateu: «Dieu senzillament sí quan és sí i no quan és no.» Tot el que es diu de més ve del Maligne. La paraula del Maligne, ens recorda sant Mateu, fa la impressió que hi ha persones dins de l'Església a les quals fa por. No parlen de pecat, no parlen de l'infern, fins i tot el neguen. Fan un canvi de moneda per compte propi, parlant d'amor, descuidant que Déu no només és amor; és, en la seva pròpia mesura, justícia.

No recorden, per posar un exemple, que sant Joan va dir al tetrarca Herodes: «No t'és lícit viure amb la dona del teu germà.» Per descomptat, sant Joan s'hi va jugar el coll. Hi ha cristians que no ho recorden i governants que, del fet d'Herodes, ens han ofert una llei que els empara, corregida i augmentada.

Els que per gràcia de Déu tenim fe sí

que necessitem dir coses que facin por. Diu Jesús: «Si algú s'avergonyeix de mi i de les meves paraules davant d'aquesta generació adúltera i pecadora, també el Fill de l'home s'avergonyirà d'ell, quan vingui amb els sants àngels en la glòria del seu Pare.»

PIUS PUJOL
Centelles

□ Què és el que falla?

Alguna cosa falla al nostre sistema educatiu, en les nostres relacions intergeneracionals, a inspirar confiança, a proporcionar les eines morals, ètiques i formatives necessàries per viure com a persones; és a dir, amb dignitat, amor i bona convivència.

Els adolescents necessàriament han de patir importants mancances nutricionals per al seu esperit i per a la seva ment, quan creix el nombre dels desesperats que es refugien en el suïcidi, potser perquè no saben apropiar-se als braços amorosos que els podrien acollir.

Han d'estar molt desorientats quan es repeteix el cas d'adolescents que agredeixen i arriben a matar els seus pares quan aquests, precisament, haurien de representar el seu punt de suport, el seu referent més sòlid, el seu recurs principal. No ho fem bé i ja es nota.

Hauríem de reflexionar què és el que els manca als joves quan, aparentment, ho tenen tot: roba de marca, mòbil i claus per entrar i sortir quan vulguin. Tots hauríem, pares i governants, d'analitzar què passa i posar-hi remei.

ANA BENIN RODÉS
Sant Cugat

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

□ Reflexió sobre el terrorisme

El món viu angoixat davant de les notícies que ens parlen del terrorisme i de les seves conseqüències, especialment, després del que ha causat a Nova York, Madrid, Londres i el Caire.

Hom pensa, amb raó, que el que ha passat en aquests països pot passar en el nostre i nosaltres ser-ne una de les víctimes.

El governs donen normes i fan noves lleis perquè el terrorisme disminueixi, però la realitat és que no es pot evitar i eliminar. Poden ajudar-hi, però no eliminar-lo.

Això està bé, però no és la solució definitiva. El

terrorista, que vol fer mal, posar bombes, o suïcidar-se, ho pot fer.

S'ha de canviar la mentalitat i el cor de les persones i Jesucrist, amb el seu missatge d'amor, el pot canviar, si la persona ho vol i hi coopera.

S'equivoquen els qui volen eliminar la classe de religió de les escoles, ja que és un bon instrument per conèixer l'adorable persona de Jesucrist i el seu missatge d'amor, que pot canviar el cor dels terroristes.

Que el Senyor i la seva Mare ens ajudin a extirpar aquest virus que envaeix el nostre món.

JOAN SERRA FONTANET
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Créixer i madurar en la fe

—En un diàleg amb uns amics budistes em van objectar: «Si tu haguessis nascut a l'Índia, no series cristià.» La veritat és que vaig quedar força confós, perquè és veritat que sóc cristià perquè he nascut en un país de tradició cristiana. No deu ser això un indicatiu de la relativitat de la fe? Caldrà insistir a anunciar Crist a les persones d'altres religions?

—Si hi ha una cosa evident és aquesta: ningú no neix cristià. Ja fa molts segles, un famós defensor de la fe, Tertul·lià, va afirmar que el cristianisme no neix, es fa. No hi ha dubte que, contràriament del que pensen molts il·lusos, estem condicionats per molts elements: el lloc on naixem, la família, les circumstàncies econòmiques i socials... Jo hauria respost als seus amics budistes: si hagués nascut a l'Índia, certament que no parlaria espanyol, però no puc afirmar amb la mateixa certesa que per això seria budista. Cristià és aquell que rep Crist en la consciència de la seva fe. Suposa un procés de diàleg i llibertat. Estem parlant, evidentment, de persones adultes. Posar com a paradigma la fe dels nens seria treure les coses de polleguera. En el procés històric en què es constitueix el cristianisme real observem uns elements fonamentals: un anunci de l'Evangelí fet per seguidors de Crist, una proposta que espera l'adhesió de la fe. Així, és veritat que els cristians només poden sorgir allà on hi hagi cristians que visquin la vida nova en Crist. Però amb això no n'hi ha prou. L'adhesió personal és fonamental. Seria absolutament invàlid el bateig d'un adult que és forçat contra la seva voluntat. Curiosament, vivim en un país d'arrels i tradició cristianes, amb multitud de batejats, però amb una gran gentada que no són catequitzats i en els quals no ha fructificat la fe baptismal.

La fe no és una realitat inerta i immòbil, donada una vegada per totes. La fe suposa un procés de creixement i maduresa personal, un avanç progressiu en la configuració i adhesió a Crist. Això suposa, entre altres coses, un coneixement i estudi de la fe. Recordeu que el fideisme és una desviació tan fatal com el racionalisme. Jo crec que s'avança correctament en la maduresa de la fe quan tenim una disposició permanent per donar a conèixer Crist a qui el desconeix. Això implica la capacitat de saber donar raons de la nostra esperança, amb la vida de fe i de caritat i també amb una paraula raonable i convincent. Crist mai no és relatiu. Qui el troba ja no pot viure sense Ell i sense comunicar-lo a tots els que vulguin escoltar-nos.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 4)

AGOST

14. Diumenge

XX de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 56,1.6-7 / Salm 66 / Romans 11,13-15.29-32 / Mateu 15,21-28
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maximilià-Maria Kolbe, prev. i mr.; Eusebi, prev.; Santes, Anastàsia, rel.
Festa Major: a l'Albi, Argençola, Bellprat, Caseres, Ciutadilla, Esterrí d'Àneu, Gironella, Olius, Pacs del Penedès, la Pobla de Cérvoles, Porqueres, Puiggròs, el Pont de Suert, Sant Quirze Safaja, Santa Eulàlia de Ronçana, Tona, la Torre de Cabdella i Vilamacolum.

15. Dilluns

L'Assumpció de la Mare de Déu (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 11,19a;12,1-6a.10ab / Salm 44 / 1 Corintis 15,20-27 / Lluç 1,39-56
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tarsici, mr.
Festa Major: a més de cent viles i ciutats de Catalunya.

16. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Jutges 6,11-24a / Salm 84 / Mateu 19,23-30. Si es vol: *Sant Esteve d'Hongria (MLI), Blanc.* TARRAGONA: *Beat Joan de Santa Marta (MLI), Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roc; Santes, Serena, emperadriu.
Festa Major: a Almenar, Arenys de Mar, les Avellanes i Santa Linya, Castellfolit de Riubregós, la Coma i la Pedra, Gualba, Jesús i Maria, Malgrat de Mar, el Molar, Pauils, Santa Coloma de Cervelló i Vimbofí.

17. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Jutges 9,6-15 / Salm 20 / Mateu 20,1-16a. GIRONA: *Beat Enric Canadell (MO), Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jacint de Polònia, prev.; Eusebi, p. i mr.; beat Bartomeu Laurel, rel. i mr.; Santes, Beatriu de Silva, rel. i fund.
Festa Major: a Ascó i Riumors.

18. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Jutges 11,29-39a / Salm 39 / Mateu 22,1-14
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, mr.; Patrici, b.; beat Manès de Guzmán, prev.; beat Nicolau Factor, prev.; Santes, Helena, emperadriu.
Festa Major: a Cabrils.

19. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Rut 1,1.3-6.14b-16.22 / Salm 145 / Mateu 22,34-40. Si es vol: *Sant Joan Eudes (MLI), Blanc; Sant Ezequiel Moreno (MLI), Blanc.* TARRAGONA: *Sant Magí (ciutat, MO / diòcesi, MLI), Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lluís d'Anjou, b.
Festa Major: a Forallac.

20. Dissabte

Sant Bernat (MO), Blanc. Lectures: Rut 2,1-3.8-11;4,13-17 / Salm 127 / Mateu 23,1-12
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfol i Leovigild, mr.; Samuel, prof.; beat Arquimbau, prev. i mr.
Festa Major: a Barberà de la Conca, Cabra del Camp, Castellbisbal, Garriguella, Sant Quintí de Mediona i Veciana.

Lectures bíbliques

Diumenge XX de durant l'any

Primera lectura

Is 56,1,6-7

Deixeu entrar els estrangers a la muntanya sagrada

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. Que Déu ens beneeixi, i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. **R.**

Lectura del llibre del profeta Isaïes:

Diu el Senyor: «Compliu els vostres deures, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor al seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meva aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

Salm responsorial

66

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada. La terra coneixerà els vostres designis, i tots els pobles veuran la salvació.

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig.

Vós regiu el món amb justícia, regiu les nacions amb rectitud i guieu els pobles de la terra. **R.**

Segona lectura

Rm 11,13-15,29-32

Déu, que ha concedit a Israel els seus favors i l'ha cridat, no es farà mai enrere

Lectura de la carta de Sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

Al·leluia

Mt 4,23

Jesús predicava la Bona Nova del Regne, i guaria en el poble tota malaltia.

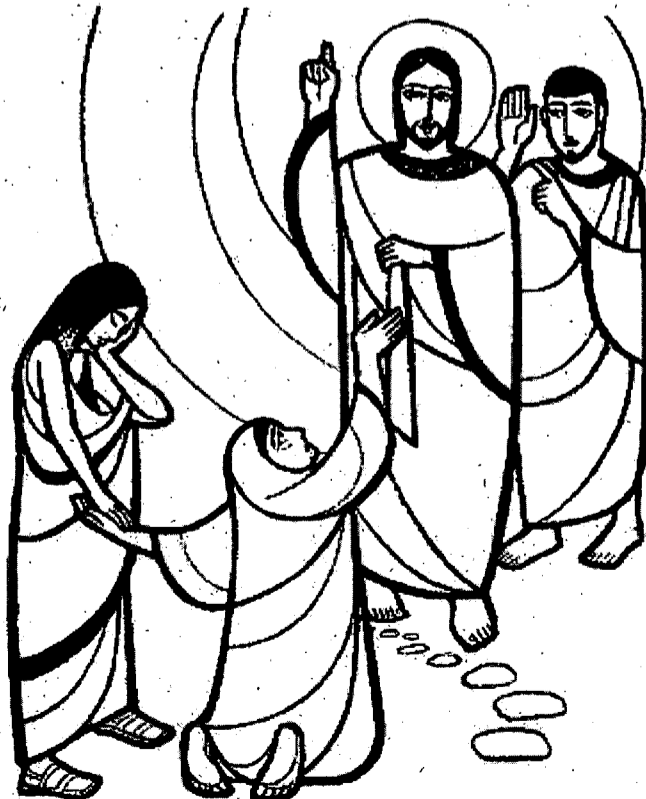
Evangelí

Mt 15,21-28

Dona, quina fe que tens!

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-nos i cridar.» Jesús respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

El diaca Llorenç

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El diaca de l'Església romana

La personalitat del diaca Llorenç, mort en el martiri en el segle III (any 258), a Roma, ha quedat ben marcada en la memòria de l'Església. La seva festa, el dia 10 d'agost, és celebrada en tota l'Església, i el seu culte és molt antic; amb la pau de l'Església es va difondre arreu. Una comparació freqüent és la que es fa amb el diaca Esteve: allò que fou Esteve a Jerusalem, això fou Llorenç a Roma. Una magnífic cicle de frescos del beat Angelico, a la capella Nicolina (de Nicolau V), dins els Museus Vaticans, presenta en paral·lelisme escenes de la vida de tots dos diaques.

El ministeri de Llorenç es caracteritza per tres aspectes: la seva fidelitat, com a diaca, al papa Sixte II; l'acompliment del seu ministeri litúrgic especialment en la comunió del calze del Senyor; la seva responsabilitat en la distribució de les almoines als pobres. Quan demanem, en la col·lecta de la missa, «que estimem allò que Ell va estimar», no ens costa gens concretar-ho: el Papa, l'Eucaristia, els pobres.

La memòria de sant Llorenç a Roma

Són diverses les esglésies romanes que, d'una manera o d'una altra, es refereixen a sant Llorenç. Són esglésies que tenen un origen antic, encara que després han estat transformades a través dels segles. Així, per

exemple, l'església de Sant Llorenç in Lucina, probablement una de les primeres «parròquies» de Roma (segle IV); l'església de Sant Llorenç in Damaso, amb origen de la mateixa època; l'església de Sant Llorenç in Panisperna... indiquen ja una difusió de la veneració al sant diaca.

L'església més important, però, és la que Constantí va fer edificar per honorar la tomba de sant Llorenç, fora de les muralles, dita sovint «in Verano», a causa del nom del titular de la finca original, Lucius Verus. Actualment, està rodejada pel cementiri més gran de Roma. L'església de Sant Llorenç és una de les que ha sofert més transformacions al llarg dels segles. Inaugurada l'any 330 —contemporània, per tant, de Sant Joan del Laterà, de la Santa Creu de Jerusalem, de Sant Pere del Vaticà i de Sant Pau Extramurs— tingué una primera transformació en temps del papa Pelagi II (segle VI), que va fer-ne una basílica d'una extraordinària bellesa arquitectònica. En el temps d'embelliment de les basíliques romanes (segle XIII), el papa Honori III va considerar convenient ampliar l'església de Sant Llorenç, i així ho féu, d'una manera força original: unint-la a una altra església a partir de l'arc triomfal de la primera, i eliminant l'absis de l'església del segle VI. Evidentment, la nova església mostra una construcció harmònica, pròpia de l'època, però ben diversa de l'anterior. Quan s'entra a la basílica actual es percep de seguida la diferència entre les dues

etapes. L'església de Pelagi ha quedat convertida en presbiteri de tota la basílica, elevat sobre el nivell original. Aquesta elevació ha convertit el primitiu nivell de terra en una cripta, just a l'entorn del sepulcre de sant Llorenç.

La presència de la història

La basílica de Sant Llorenç resulta també interessant per una colla de referències a la història més recent. Una primera, és el sepulcre del beat Pius IX. Ell mateix volgué ésser enterrat en aquella basílica, a la qual acudia amb freqüència per devoció a sant Llorenç. Després de la seva beatificació, les seves restes han estat dipositades sota un altar, a la cripta on ja hi havia el seu sepulcre. Aquesta memòria ens recorda els temps difícils de la unitat italiana, la situació crítica per a l'Església de finals de segle XIX.

L'església de Sant Llorenç fou tocada per una bomba en el bombardeig fet a Roma durant la Segona Guerra Mundial. La presència immediata del papa Pius XII entre les ruïnes és un altre dels esdeveniments històrics que han marcat aquest lloc. Una estàtua de Pius XII ho recorda. Finalment, un altre record: la tomba d'Alcide de Gasperi a l'atri de la basílica. És el testimoni d'un servei fidel a la pàtria i a Europa. Ell és un dels «pares» d'aquesta Europa que maldem per construir. Motius per pregar, no en falten!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a prop de Dijon cap a l'any 1090
- Va ser el gran impulsor de l'orde del Cister
- Fundador i primer abat del monestir de Claravall
- Va morir en aquest cenobi l'any 1153
- Canonitzat per Alexandre III el 1174

Es sants Robert de Molesmes, Alberic i Esteve Harding són els fundadors del Cister, però qui veritablement li va saber donar la gran expansió per tot Europa va ser sant Bernat. Ell va entrar a Cîteaux, la casa mare de l'orde, amb 21 anys, i tot i ser més aviat introvertit ràpidament va destacar pel seu caràcter i la seva intel·ligència. No és estrany, per tant, que amb només 25 anys l'enviessin a fundar un nou monestir cistercenc a Claravall, un lloc inhòspit de la Borgonya.

Sota l'abadiat de sant Bernat aquella vall selvàtica es va convertir en un indret conreat i el monestir va anar creixent fins a atreure una bona comunitat. Més enllà de Claravall, el nostre sant també va saber donar una gran embranzida a tot l'orde fundant nous monestirs per tot Europa. Aquests cenobis creixien sobretot en llocs cristianitzats de feia poc temps (com és el cas de Poblet, Santes Creus i Vallbona de les Monges) o en regions inhòspites i fins llavors poc habitades. L'èxit va ser de tanta magnitud que a

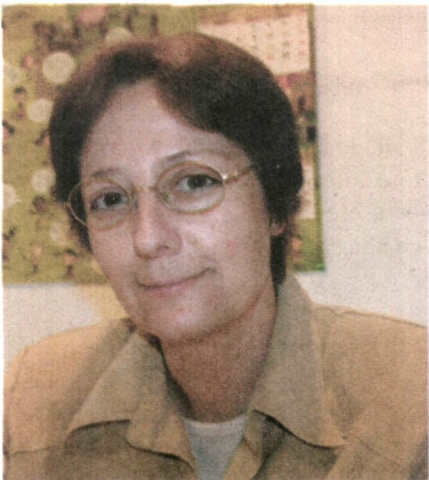

Sant Bernat de Claravall

la seva mort les fundacions passaven de tres-centes.

Darrere d'aquesta difusió hi havia l'esperit auster i convençut de l'abat de Claravall. Per a sant Bernat, el Cister era el retorn als principis monàstics, que, segons ell, els benedictins —sobretot els de Cluny— havien abandonat. Va donar una gran importància al treball i a l'austeritat, fins al punt que els nous monestirs es diferenciaven arquitectònicament per l'absència de qualsevol decoració innecessària. El convenciment de la senzillesa i l'humilitat de la vida cristiana també va dur sant Bernat a criticar els excessos i la corrupció d'alguns eclesiàstics. A part, el nostre sant va destacar encara pels nombrosos escrits que va deixar: centenars de sermons i cartes, i diversos tractats, dels quals els més coneguts són els que tracten de la Mare de Déu, la qual ell considerava mitjancera de les gràcies. Pel conjunt dels seus escrits i per la seva obra restauradora del monaquisme va ser declarat doctor de l'Església l'any 1830 per Pius VIII.

M. ÀNGELS PERELLÓ, DIRECTORA DE LA FUNDACIÓ HOSPITALITAT

«Volem ser fidels al missatge de Lourdes»

—Des d'una fundació clarament confessional com la vostra, què creieu que cal aportar al pacient a més d'un alt grau de professionalitat?

—En el tracte amb els malalts és molt important per a nosaltres ser fidels al missatge de Lourdes i, amb Maria, viure amb els ulls fixos en Jesús, perquè Ell ens digui què hem de fer. Això és bàsic i mirem de viure-ho a tots els nivells, des dels treballadors fins als voluntaris, i amb els usuaris del centre, als quals intentem transmetre aquesta experiència. Aquest centre té com a referents les figures de Jesús i de Maria. No podia ser d'una altra manera perquè són els acollidors per excel·lència. Tot el centre està amarant de la seva presència. Ells són testimonis de compromís i de donació total. Volem obrir les nostres mans als altres com ells ho van fer.

—Quins són els «miracles» quotidians del centre Bernadette?

—El miracle més gran és que tot hom s'hi trobi com a casa. Moltes famílies així ens ho diuen. El miracle és veure com somriuen i descobrir que realment, amb ben poca cosa, ells són molt feliços. També és important el fet que millorin malgrat les seves limitacions. A través de tot això, ells reflecteixen Crist. El descobrim en ells cada dia i ells també en nosaltres. És un enriquiment mutu.

—Per què el nom de Bernadette?

—Bernadette era una noia senzilla, molt humil, amb la mirada neta. És el nostre petit homenatge a la seva figura. Ens hi volem reflectir per adoptar els trets amb què volem viure al centre: un indret familiar, senzill, amb la mirada neta orientada cap a l'altre.

—Com es viuen el dolor i les limitacions de l'altre des de la fe?

—Si tot això no es viu amb esperit de fe, el dolor i el patiment s'enfoncen. El nostre repte és transformar aquest dolor en vida, injectar esperança... Per això és fonamental el treball personal i la pregària, perquè sigui Jesús mateix el qui dugui a terme aquesta transformació.

Vida de família al centre Bernadette

El centre de dia de la Fundació Hospitalitat ofereix atenció integral especialitzada a persones amb discapacitat psíquica

Submergit al barri barceloní de l'Eixample (C/ Consell de Cent, 224-228), el centre de dia Bernadette obre cada dia les portes a un grup de 24 malalts psíquics. És un centre petit, senzill, sense gaires ostentacions materials, que té com a màxima fer sentir com a casa els usuaris. El centre de dia Bernadette va néixer l'octubre del 2002 com a primer projecte de la

Fundació Hospitalitat. Tot ell està amarant de l'espiritualitat de Lourdes, on la Mare de Déu és sempre el gran referent en l'atenció i l'acollida dels més desfavorits. I tot i que costi de creure, també hi ha miracles. El de veure cada dia somriure uns usuaris que acudeixen al centre radiant de felicitat, amb ganes d'aprendre i de divertir-se en família.

Al'Alberto el tornen boig els boiros. Tan bon punt en sona un alça la veu i es posa a entonar-lo. No voca-litza gaire, però se l'entén. Ho compensa amb una bona dosi d'entusiasme. Si pogués, s'aixecaria de terra i començaria a ballar. L'Alberto, però, pateix paràlisi cerebral i amb prou feines pot moure's sol. Això no treu que es contornegi des del terra, entre coixins, intentant seguir el ritme del *Bésame mucho*... A les sessions de musicoteràpia que gairebé cada dia s'imparteixen al centre de dia Bernadette, l'Alberto és el rei. Es nota que s'ho passa bé i, amb la confiança que dona el fet de sentir-se com a casa, es deixa embolcallar per la música.

Com l'Alberto, també l'Olga, el Jordi o l'Emilia acudeixen cada dia al centre Bernadette com si fos la seva segona residència. Juntament amb la musicoteràpia que tant els agrada, allí fan moltes altres activitats orientades a potenciar la seva màxima autonomia social i personal. El gran objectiu és millorar la seva qualitat de vida i afavorir el desenvolupament de les activitats de la vida diària. Realment se'ls veu feliços. «I és que ho són!», assegura convençuda Susanna Nebot, infermera i fisioterapeuta del centre des dels seus inicis, «i la seva felicitat es contagia quan veus que milloren i hi descobreixes tantes coses boniques». La Susanna no ho diu, però és evident que un dels secrets del centre Bernadette són les persones que l'atenen, capaces d'acollir el malalt i de tractar-lo amb naturalitat, com un més de la família. El mateix logo institucional del centre és una caseta amb les portes obertes, reflex del que aspiren a ser. «Potser no tenim un gran jardí ni sales gaire espaioses —afirma la Susanna—, però intentem fer una acollida humana i oferir un tracte amable. El nostre treball parteix del compromís de servei a l'altre viscut des de la fe.»

En aquests gairebé tres anys d'ençà de la seva fundació, el centre ha anat esdevenint cada cop més una llar. Són importants les activitats que s'hi fan i que desenvolupa-

Una vintena de malalts acudeixen cada dia al centre Bernadette de Barcelona.

A l'aula dels coixins hi ha els malalts amb paràlisi cerebral.

És molt fàcil robar un somriure al centre de dia Bernadette.

pen les capacitats dels usuaris, però el més important és el tracte i les relacions que s'hi estableixen. És aquí on rau la clau del fet que uns i altres es trobin com en família. Tant és així que la simpàtica Olga fins i tot li diu «mama» a una de les voluntàries.

ATENCIÓ INTEGRAL

Aquest centre de dia per a malalts amb discapacitat psíquica severa o profunda i altres plurideficiències afegides, tant a nivell motriu com sensorial, va néixer el 2002 amb el desig de donar continuïtat a les activitats puntuals que amb malalts s'organitzaven des de l'associació de fidels Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El repte era oferir serveis durant tot l'any, pensant en els malalts i les seves famílies i intentant crear espais segons l'espiritualitat de l'Hospitalitat. Tres anys després els principals objectius s'han assolit mentre es continua treballant amb entusiasme per omplir d'esperança les vides d'unes persones que només demanen ser estimades tal com són.

El grau de discapacitat dels malalts del centre pot arribar a ser molt divers. N'hi ha d'escolaritzats i d'altres que mai no han trepitjat un centre especial. N'arriben alguns que han passat per un taller ocupacional però que no hi han acabat d'encaixar, i han demanat d'entrar al centre. També hi ha un grup de vuit nois i noies força joves, entre els quals hi ha l'Alberto, amb paràlisi cerebral profunda. Són els que ocupen l'«aula dels coixins». Hi fan activitats de tota mena, sobretot d'estimulació sensorial i rehabilitació: musicoteràpia, manualitats, taller de cuina, relaxació... Tot adaptat a les seves possibilitats i encaminat a incidir sobre les seves capacitats. El repte és que no s'estanquin. I vista la reacció de l'Alberto així que sona un bolero per la ràdio, queda clar que el seu dinamisme i vitalitat es mantenen a l'alça.

A l'altre grup, que ocupa l'aula anomenada «de la pilota», hi ha els qui gaudeixen d'una autonomia física més gran. Les seves activitats, més de tipus educatiu i assistencial, permeten una mobilitat més gran. Potser per això les educadores han d'estar més pendents de les seves possibles «entremaliadures»... En general, somriuen molt, tot i que de tant en tant, com en les millors famílies, també es barallen entre ells.

A aquest grup, com a l'altre, li encanta sortir d'excursió. Ho fan tot sovint pel barri, amb el qual s'ha creat una bona sintonia, i també van a la platja, al parc

d'atraccions, a museus... Cada divendres van a la piscina. És una de les activitats, sobretot a l'estiu, que més agraeixen.

Els grups compten amb dues educadores socials per aula, a més d'infermera i de fisioterapeuta. El treball que es du a terme no es podria fer, però, sense comptar amb els voluntaris, que dia rere dia dediquen el seu temps a un projecte que, segons asseguren, «crea addicció». Presentación Arratibel, exinferniera, ve cada dia al centre Bernadette des de Canovelles. Es posa a disposició de les educadores per al que calgui. Confessa que estar al centre l'omple de vida i que és el millor que pot fer després de la seva jubilació. Destaquen entre els voluntaris les persones jubilades, però també hi ha universitaris i escolars, que en participar al centre han vist com s'obrien davant seu les portes d'un món

fascinant al qual la societat actual dona l'esquena.

TALISMÀ DEL BARÇA

Alguns dels usuaris del centre, els més futbolers, han pogut gaudir enguany d'una interessant iniciativa solidària. Gràcies a un conveni signat amb el F.C. Barcelona, 14 malalts, amb els respectius acompanyants, han pogut assistir cada quinze dies als partits que el Barça ha jugat a casa i gaudir en directe de les seves victòries. Per al Jordi ha estat una experiència inoblidable. Assegura, mig en broma mig seriosament, que no ha estat Ronaldinho ni Eto'o, sinó ell, el talismà de l'equip aquesta temporada. Perquè ningú no ho oblidí llueix amb orgull, gairebé cada dia, una dessuadora del Barça. Assenyala l'escut i somriu: «L'any vinent, més.» No ho tindrà fàcil el Barça, ja que li sortirà un dur competidor. La temporada vinent un altre grup de malalts tindrà l'oportunitat de ser talismà per a l'Espanyol, amb el qual s'està a punt de signar un conveni de col·laboració. Al futbol, com en qualsevol de les sortides, els malalts es desfoguen, criden, aplaudeixen, celebren... però no sempre, perquè en alguns casos també toca enfadar-se i plorar. L'important és viure la vida amb naturalitat, poder gaudir de tots els estímuls possibles, ben integrats en la societat, perquè aquesta compregui d'una vegada que primerament són persones.

Al centre Bernadette atorgar aquesta normalitat ha esdevingut la seva màxima aspiració. En el dia a dia, educadores, infermeres i voluntaris descobreixen la riquesa d'unes persones que potser no tenen les seves capacitats intel·lectuals i físiques gaire desenvolupades, però que són capaces, i n'hi ha moltes que no en són, de rebre i de donar amor, d'obrir-se als altres i de desprendre una felicitat contagiosa que els fa autèntics «predilectes de Déu».

Samuel Gutiérrez

El tracte humà i acollidor és una de les claus del centre.

Altres projectes de la Fundació

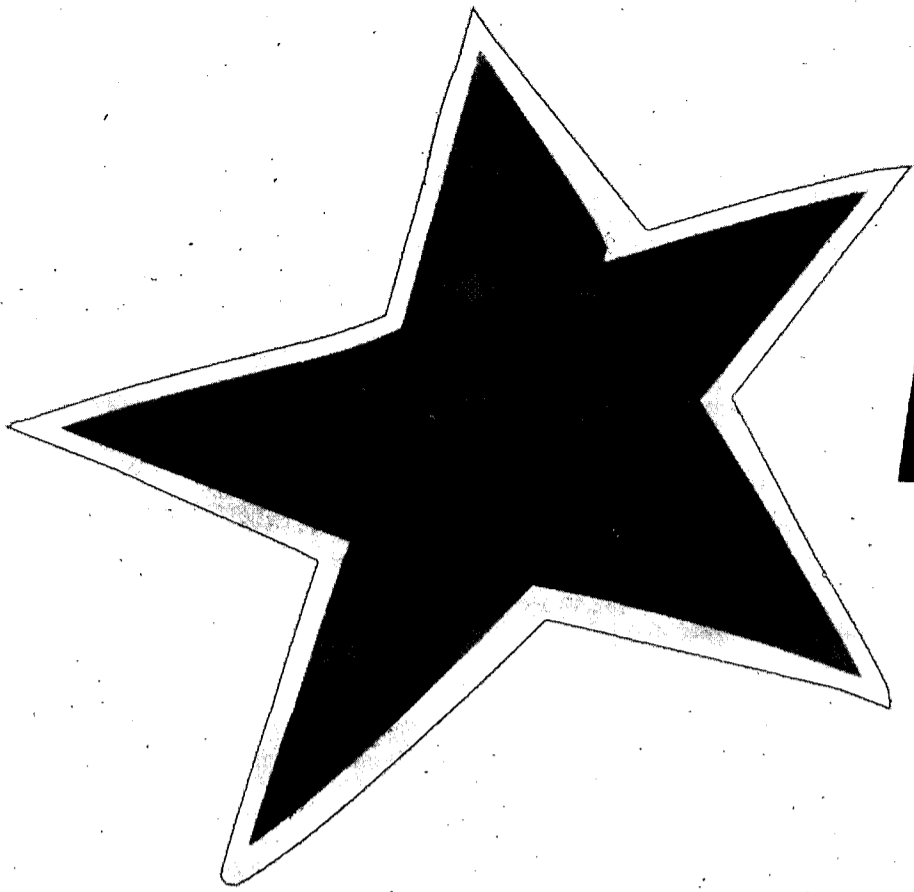
El centre de dia Bernadette és el primer dels diversos i ambiciosos projectes que es porten a terme des de la Fundació Hospitalitat, una entitat sense ànim de lucre que ofereix atenció integral a persones malaltes i amb disminució física o psíquica.

A més del Centre es treballa també des de fa dos anys en la gestió de pisos d'acollida per a malalts i famílies que es traslladen des dels seus llocs d'origen fins a Barcelona per rebre tractament mèdic. Com al centre de dia, l'objectiu és crear l'entorn necessari perquè aquestes persones puguin sentir-se com a casa. La Fundació gestiona actualment dos pisos a Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat, amb capacitat per acollir unes sis famílies. A l'espera de trobar voluntaris per a aquest servei, la Fundació aspira a poder oferir no únicament aquest recurs material, sinó també acompanyament a famílies i malalts.

Un altre dels serveis que s'ofereix des de la Fundació, potser el que crida més l'atenció, és el grup de revisió de vida amb malalts amb paràlisi cerebral. Un cop al mes acudeixen a les instal·lacions del Centre Bernadette una desena de joves que han demanat a la Fundació poder treballar la seva fe. L'experiència és pionera i absolutament sorprenent. A petició dels joves, aquest curs es va abordar el llibre de l'Exòde. Alguns d'ells són assidus de l'Escola de Pregària i de les Jornades Mundials de la Joventut, a les quals també acudirán enguany.

El darrer dels projectes que en breu podria posar-se en marxa és la creació d'una llar-residència per a 12 nois i noies amb disminucions lleus. La Fundació ja ha aconseguit un espai bonic cedit per l'arquebisbat de Barcelona i actualment esperen que Benestar i Família hi doni la seva aprovació.

Per a tots aquests projectes i els que es puguin emprendre en anys vinents, la Fundació Hospitalitat necessita voluntaris compromesos, disposats a dedicar part del seu temps a una causa que no els deixarà indiferents. Més informació: tel. 933 238 910.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Girona

diòcesis

Commemoració dels 1.700 anys del màrtir sant Feliu

■ El bisbe va demanar durant la celebració la intercessió del sant per la convivència pacífica dels gironins i l'anunci coratjós de la fe

GIRONA.— El dia 1 d'agost, festivitat de Sant Feliu, el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va presidir una missa a la parròquia major de Sant Feliu, amb la qual es commemoraven els 1.700 anys del testimoni martirià de la fe d'aquest sant.

L'Eucaristia va ser concelebrada per vint capellans, entre els quals hi havia nombrosos rectors de parròquies de la ciutat de Girona i el rector de la parròquia de Sant Cugat del Vallès. Hi van assistir prop de dos-cents fidels.

En l'homília, Mons. Carles Soler va afirmar que «els màrtirs del segle IV, amb sant Feliu al capdavant, plantaren les llavors de les arrels cristianes del nostre poble». A continuació, va fer al·lusió als màrtirs i con-

en afirmar que «nosaltres, en els nostres dies, no ens trobem en estat de persecució; no correm el risc del martiri de sang». I tot seguit va expressar aquestes reflexions: «Però sí que en la nostra societat actual, secularitza-

da i plural, en un ambient cultural frívol i sovint hostil, propens al relativisme desconsiderat, tolerant amb qualsevol novetat, sol·licit de minimitzar el fet religiós cristià i alhora de ventilar els defectes i febleses de l'Església, reals o segons apreciacions molt particulars i sempre a punt per ridiculitzar o escarnir els valors més preuats de la nostra fe cristiana i de l'Església, necessitem la fortalesa dels màrtirs per professar la nostra fe i adhesió personal al Senyor Jesucrist i mantenir-nos fidels a les exigències del seu Evangeli.»

La celebració de la mort dels màrtirs té sentit, segons el bisbe de Girona, pel que significa de «loança i de reconeixement agraït de la importància que la seva vida entregada té per a la vida dels fidels de tot temps», d'estímul a mantenir «la fermesa de les seves conviccions i de la generositat i valentia del seu testimoni» i d'invitació a «transmetre la fe cristiana».

El bisbe Carles Soler va finalitzar la seva homília demanant, per intercessió de sant Feliu, «la convivència pacífica i harmoniosa amb tots els qui a la nostra Girona compartim la sort i el risc de la vida de cada dia». El prelat de Girona també va expressar el desig que «la fe cristiana sigui proposada i oferta amb respecte i dignitat a tots, sense reserves ni restriccions, amb amor sincer i generós, amb la valentia dels màrtirs».

Josep Casellas

«Predicació de sant Feliu a la ciutat de Girona» (1520). Es conserva al Museu d'Art de la ciutat.

Sant Feliu, màrtir

Sant Feliu, de procedència suposadament africana, va ser un sant amb molta devoció a la diòcesi de Girona, des d'on es va expandir ràpidament per la Hispània visigoda i la Gàl·lia.

Uns coneguts versos del poeta llatí Prudenci acrediten, tal com indica el Dr. Josep M. Marquès al *Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya*, que el culte de sant Feliu, màrtir de Girona, era vigent a la ciutat, on l'església episcopal li era dedicada, a les acaballes del segle IV. Després de la reconquesta, l'església episcopal de Girona va passar a portar el nom de Santa Maria, i la introducció del culte a sant Narcís va relegar el de sant Feliu a un segon terme. Un intent de recuperació de la seva figura per part del bisbe Lorenzana i del canonge Dorca, a finals del segle XVIII, va fallir a causa de la guerra del Francès, durant la qual el patronatge de sant Narcís es va enfortir.

Sembla que sant Feliu va arribar a Girona després de sortir de Cesarea de Mauritània. Un cop instal·lat a la ciutat, no va ser ben acceptat per les autoritats, que li van demanar que renunciés a la seva fe. Com que no va rebutjar les conviccions religioses, sant Feliu va patir martiri. La historiografia popular de Girona divulga que sant Feliu va patir flagel·lacions molt dures que li van destrossar la carn fins als ossos, i que va ser arrossegat pels carrers del municipi.

El bisbe va presidir la missa a la parròquia major de Sant Feliu.

fessors que «al llarg dels disset segles assaonaren la terra i aportaren nova saba vital a la vida cristiana dels nostres avantpassats».

Referint-se a un període més recent de la història, el bisbe Soler va dir: «Encara en els nostres dies ja no tan llunyans de la maltempada del 1936, molts preveres, religiosos i laics nostres es van unir al gloriós seguici dels màrtirs cristians que a casa nostra encapçala sant Feliu.»

El prelat gironí va ser contundent

«En un ambient cultural frívol i sovint hostil, necessitem la fortalesa dels màrtirs per professar la nostra fe i adhesió personal al Senyor Jesucrist»

BARCELONA

Aprendre a parlar amb Déu

BARCELONA.— «Aprendre a pregar és aprendre a viure.» Aquesta va ser la invitació que va motivar 25 persones a aplegar-se del 23 al 29 de juliol a Martí-Codolar per participar en una Trobada d'Experiència de Déu segons el mètode del P. Ignacio Larrañaga. Procedents de diversos llocs de Catalunya, i també de Sant Sebastià, Alacant, Bilbao i Logronyo, els assistents van poder submergir-se en «una experiència de pregària tot seguint les petjades de Jesús de Natzaret».

L'encontre va ser dirigit per un matrimoni-guia evangelitzador, Berta Usúa i Pedro Cotera, que una setmana abans havien impartit una altra tanda a Valladolid. A l'acabament del cinc dies de recés, Berta i Pedro els valoraven molt positivament, tot destacant «el grau d'interiorització i de silenci al qual havien arribat els assistents».

Equip responsable de la trobada.

I és que, com ells mateixos asseguren convençuts, «ningú no pot parlar de Déu si abans no ha parlat amb Déu». Entre els participants destacava la presència de gent relativament jove, i entre ells tres matrimonis.

L'objectiu de la trobada ha estat afavorir una intensa vivència de fe, una experiència d'oració que transforma per dins i fa possible una contínua conversió interior. El mitjà és el silenci i tot un seguit de xerrades i pregàries diàries molt experiencials sobre la vida de Jesús i les seves actituds més vitals. El mètode del P. Ignacio Larrañaga està aprovat i reconegut per la Santa Seu, a més de comptar amb 30 anys d'experiència arreu del món. Els encontres d'experiència de Déu han esdevingut amb el temps l'apostolat principal de l'associació internacional de fidels Tallers de Vida i Oració. (S.G.)

Urgell

«Molts dels meus poemes només es poden comprendre des de la fe»

■ Mn. Manuel Pal, un poeta compromès de l'Alt Urgell

Mn. Manuel Pal és prevere de la diòcesi d'Urgell i dedica bona part del seu temps a l'atenció als malalts. S'encarrega de la capella del Sant Hospital de la Seu d'Urgell i és rector a diversos pobles de la comarca de l'Alt Urgell: Castellciutat, Arsèguel, Ansovell, Aristot, el Pont de Bar i Castellnou de Carcolze. La seva intensa tasca pastoral no li ha impedit, però, d'exercir la seva gran passió: escriure poesia.

—L'ull d'un sacerdot poeta és diferent?

—Sí i no. En la creació artística —i en la seva recepció— tot és qüestió de graus de sensibilitat. Hi ha qui té una especial afeció per a la música, per a la pintura, el cinema..., o per a altres arts. A mi m'han interessat sempre molt totes aquestes manifestacions de l'esperit. Però un poeta em sembla que té una especial sensibilitat per a l'expressió literària i, en concret, per a la bellesa dels mots, la seva força simbòlica, el ritme i l'estructura formal d'una composició... En aquest sentit l'ull d'un poeta veu coses que altres potser no veuen... I si aquest és un prevere, com en el meu cas, l'experiència religiosa afecta evidentment la seva percepció de les coses i de la vida. Molts dels meus poemes només es poden comprendre bé des de la fe i des de la teologia actual, així com el vessant pastoral i popular de moltes composicions, com *Aves*, *Goigs*, etc.

—Quines són les experiències que l'han colpit més?

—Tinc ja 72 anys. I he viscut experiències de tota mena i en camps molt diversos. A nivell més íntim i personal, la mort de la meua mare, fa anys, i algunes malalties m'han afectat força. En el camp religiós, no oblidaré mai els anys 1950-1955 en què, al Seminari, vam viure una aventura teològicospiritual extraordinària, i el Concili Vaticà II, i l'Assemblea Conjunta del 1971 amb la renovació pastoral al bisbat... Sociològicament i culturalment, els dos anys d'estudi a l'Institut Catòlic de París (amb cursos de Chenu,

Danielou, Ricoeur...), l'agitació del maig del 68, les caigudes del mur de Berlín i del règim soviètic (em trobava a Moscou del 21 al 23 d'agost del 1991) i l'autonomia catalana m'han marcat també molt.

—Escriure és una vàlvula de sortida dels sentiments o un simple exercici intel·lectual?

—Per a mi, que no sóc escriptor professional, escriure versos ha obeït a un estrany impuls intern d'autoexpressió. Quan em rellegeixo em sento identificat amb el que he anat escrivint. De cap manera no és fruit d'un esteticisme o intel·lectualisme abstractes.

—Creu que estem en un temps en què hi ha pocs intel·lectuals a la diòcesi d'Urgell?

—El bisbat d'Urgell és petit quant al nombre d'habitants. Hi ha, però, força preveres i laics que han cultivat les lletres en els darrers 50 anys. Ciències històriques (Jesús Castells, Joan Pujol, Nemesi Marqués, Benigne Marqués, Lluís Rourera, Sànchez, Lluís Pons, Rosalia Pantebre), Bíblia (Fermí Casal, Josep Mas, Ramon Sàries...), litúrgia (Xavier Parés), espiritualitat (Josep Font), poesia (Espar, A. Fortuny), literatura religiosa (Escala, Prat, D. Fortuny, P. Marqués), música i art (A. Cagigós, A. Vives), periodisme (R. Rosell). I gent oriünda del bisbat han desenvolupat, a

Mn. Manuel Pal.

Barcelona i arreu, els seus dots intel·lectuals molt notables en el camp filosòfic (P. L. Font), històric (Baraut, Moliné, Balcells...), sociològic (Tremosa), lingüístic (Serrano), literatura (Guillem Viladot, Maria Barbal, Lluís Racionero, Pep Coll, Albert Villaró, Joan Obiols), novel·la (Pep Albanell, Toni Morell, d'Andorra).

—Quina és la seva tasca actual a la diòcesi?

—Al bisbat he desenvolupat, durant els meus cinquanta anys de prevere, moltes tasques, des de vicari o rector en moltes parròquies fins a vicari de Pastoral, professor, etc. Ara, alhora que serveixo una colla de poblets gairebé sense gent, atenc els malalts i residents de l'Hospital de la Seu d'Urgell.

—Quin és el missatge que cal fer arribar als malalts?

—Les malalties suposen per a tothom i sempre una experiència important. «M'ha fet bé haver sofert tantes penes», diu un salm. Davant del sofriment —ho dic en molts dels meus poemes, concretament en els aplegats en el darrer volum publicat— ens cal una actitud de coratge, que la fe; sense cap dubte, ajuda a mantenir i a fer. I el que fa bé a un malalt no són els sermons, sinó la companyia i els signes d'amistat.

—Veu la nostra societat com a immadura?

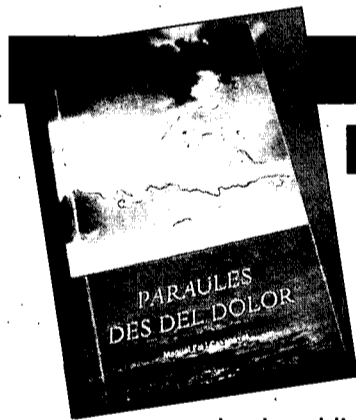
—Més que immadura la veig com a automutilada. En molts camps. Em fa pena l'actitud de tants i tants intel·lectuals abocats, atrets solament pel vertigen del no-res.

—Quin li agradaria que fos el seu llegat?

—No em considero prou important per deixar cap llegat. Simplement, he viscut i en dono gràcies i en dono fe. «Alegreus —deia Jesús— que els vostres noms estiguin escrits al cel.»

M. C. Orduña

«Paraules des del dolor»

La vinculació de Mn. Manuel Pal amb la comunicació ve d'antuvi, va desenvolupar durant alguns anys la tasca de delegat de Mitjans de Comunicació i era l'ànima d'una petita emissora diocesana —pionera en la seva classe— que es va muntar a la Casa del Bisbat per a la Seu d'Urgell i les zones més properes. No es pot oblidar tampoc la seva aportació a la recerca històrica i la seva participació com a membre numerari de la Societat Cultural Urgel·litana. Aca-

ba de publicar el llibre *Paraules des del dolor*, el segon volum d'una sèrie en la qual l'autor vol centrar la seva atenció en un sol tema. Creu que no podem obviar una realitat que existeix, sinó intentar ajudar a superar-la. Amb aquesta intenció, ja s'ha posat a la venda aquest recull, que conté alguns poemes que ja havien estat publicats però l'edició dels quals està exhaurida.

TESTIMONI

Santa Clara, la gran contemplativa

«Santa Clara i altres germanes.» Obra de Joan Llimona.

La vida de les germanes clarisses del convent de Sant Damià era un «fogar d'amor diví» ple de senzillesa franciscana: pobre, alegre i d'autenticitat evangèlica, on la fraternitat humana i cordial era la tònica regnant de la comunitat. Allí s'elevava fervent la pregària contemplativa, agraint a Déu el do precíus de la vocació.

Tot aquest enriquiment espiritual i litúrgic anava dirigit per la flama ardent del cor inflammat i amorós de la nostra dolça mare santa Clara d'Assís. Per això, la «planteta» del nostre sant Francesc, la gran contemplativa, vibrava com una lira d'amor diví en la pregària íntima amb Déu i feia vibrar igualment les filles i germanes que tenia a redós seu. Així doncs, abocada en la contemplació dels misteris divins de Déu, el seu esperit eminent era com un perfum d'encens olorós que cada dia pujava a l'altar del Senyor.

I això era precisament el que ella volia per a les seves filles, les presents i les que vindrien en el futur dels temps. Abans de morir ho va voler estampar en la seva regla i en la benedicció del seu testament, entregant la seva ànima a Déu plena d'amor i de gratitud, amb aquelles memorables i originals paraules que només un cor enamorat totalment de Déu i de la Vida pot pronunciar: «Lloat sigueu, Senyor, perquè m'heu creat.»

També les clarisses d'avui, d'arreu del món, la volem imitar en el segle XXI, perquè l'Evangeli és sempre el mateix i, encara que les èpoques canviïn en la materialitat de la vida, l'esperit franciscà segueix igualment les petges del Senyor en la crida que ens fa Jesús en l'íntim del nostre cor per seguir-lo, adorar-lo i estimar-lo i, amb Ell, fer l'apostolat de la nostra vida contemplativa. (Gnes. Clarisses del monestir de Santa Maria de Pedralbes)

Lleida

Els Fanalets de Sant Jaume omplen de llum la ciutat

■ El bisbe Ciuraneta va visitar la capella del Peu del Romeu

LLEIDA.— Una antiga llegenda feta tradició diu que sant Jaume, en el seu pelegrinatge apostòlic per les nostres terres, per tal d'estendre la Bona Nova, va arribar entrada la nit a la ciutat de Lleida. L'apòstol es va clavar una punxa al peu i no podia caminar. El seus gemecs de dolor van arribar a oïdes dels àngels de Déu, que van baixar amb fanalets perquè es pogués treure la punxa del peu i continuar el seu camí apostòlic.

Aquesta llegenda amb el pas del temps ha donat lloc a una de les tradicions populars i alhora religioses més arrelades de la ciutat de Lleida i estesa a pobles propers com Artesa de Lleida, Alpicat o Balaguer. La nit del 24 de juliol, vigília de la festa de Sant Jaume, els infants surten en romeria portant fanalets encesos, acompanyant la imatge del sant pels carrers de la ciutat tot recordant el pas de l'apòstol i el miracle de la punxa.

Enguany els actes es van iniciar a les vuit del vespre a la parròquia del Carme amb la celebració de la Missa dels Fanalets que precedeix la romeria, organitzada per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

A les nou de la nit i davant del Carme, va sortir la romeria encapçalada pel Ball de Bastons, els gegants de Lleida i la banda Roigs Tardà d'Alfarràs. La imatge

El bisbe va visitar la capella del Peu del Romeu.

del sant, una magnífica talla de l'escultor Jaume Gort, va estar acompanyada no solament pels infants i els seus familiars, sinó també per les autoritats de la ciutat encapçalades per l'alcalde, el president de la Diputació i regidors, així com per la junta directiva de l'Agrupació de Pessebristes, que va participar en aquest entrañable acte.

La romeria va prosseguir per l'Eix Comercial, tot i que va haver de variar el trajecte de costum a causa de les obres de reforma del carrer Major. Finalitzat aquest, a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdens va tenir lloc el lliurament de premis del Concurs de Fanalets convocat per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebris-

tes, en què enguany han participat 125 fanalets.

Fonts de l'entitat organitzadora han manifestat la seva satisfacció per l'assistència multitudinària a la romeria d'enguany: «Certament que estàvem preocupats pel fet que en aquesta ocasió s'esqueia en diumenge i que això minvaria la participació. No ha estat així i ens en podem sentir orgullosos, la romeria ha estat enguany molt multitudinària...»

El dia 25, festa de Sant Jaume, el bisbe Francesc Xavier Ciuraneta va presidir l'Eucaristia a la capella del Peu del Romeu, indret on es fa memòria del miracle de sant Jaume i l'espina. Finalitzada la

celebració, el bisbe de Lleida va mantenir un contacte més profund amb l'entitat. La capella va romandre oberta durant tota la jornada i no es va tancar fins a les nou del vespre, després que s'hi hagués celebrat la darrera missa de la diada, oficiada pel consiliari de l'entitat, Mn. Vicenç Alfonso.

La diada de Sant Jaume va acabar amb la recuperació de l'obra *Sant Jaume ve de Galícia*, de l'escriptor Carles Cepero, adaptada al català per Albert Llorenç. La representació es va fer a l'antic pati de l'Hospital de Santa Maria.

Jordi Curcó

Fotos: Jordi Gómez

La romeria, al seu pas per la plaça de Sant Joan de Lleida.

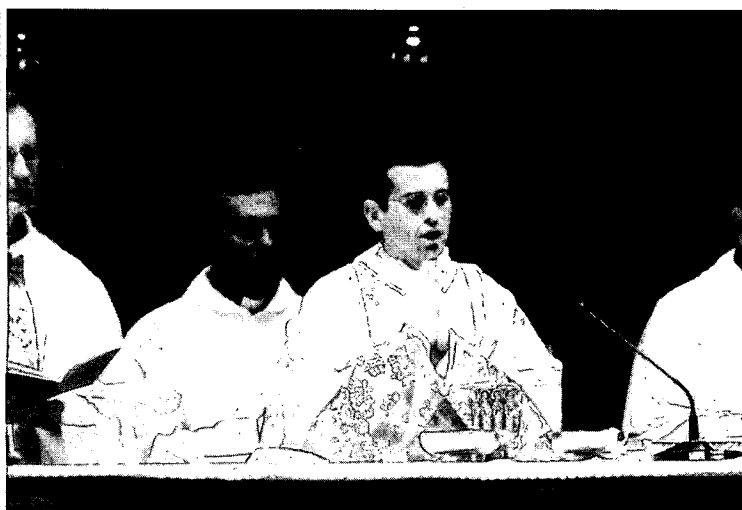
Enric Bonet celebra la primera missa solemne a la catedral de Lleida

LLEIDA.— La catedral de Lleida va acollir la tarda del dissabte 2 de juliol la celebració de la primera missa solemne del jove prevere lleidatà Enric Bonet Farriol.

Aquest nou sacerdot, de 30 anys i metge de professió, fill de la parròquia de Sant Martí de Lleida, va ser ordenat el 21 de maig passat a la basílica de Sant Eugeni de Roma, de mans del prelat de l'Opus Dei, Javier Echevarría, juntament amb 41 professionals més.

En la seva primera missa a la catedral de Lleida, va estar acompanyat pels seus pares, Josep M. i Lolita, i pels seus cinc germans i altres familiars i amics que omplien el primer temple de la diòcesi, tot participant en una emotiva celebració.

L'homília de la missa va ser pronunciada pel rector del santuari de Torreciudad, D. Xavier Mora, el qual va dirigir unes emotives paraules al nou prevere, a partir de la Paraula de Déu que s'acabava de llegir: «Solament pot ser lliure aquell que es lliura totalment. El sacerdot és compromís, entrega i sacrifici. Que mai no t'acostumis a ser sacerdot, a celebrar l'Eucaristia (...) viu amb plenitud i amb humilitat.»

Quique Bonet va celebrar la primera missa on havia fet la Primera Comunió.

El celebrant es va dirigir també als familiars del nou sacerdot, amb unes sentides paraules d'agraïment i d'enhonorabona als pares de Quique Bonet, «que han fet possible el sacerdoti del seu fill, perquè al si d'aquesta família es viu la dimensió sobrenatural amb tota naturalitat».

En el moment de l'ofertori va ser aquesta família, personificada pels seus germans, la que va pujar a l'altar el calze, la patena i el pa i el vi per al sacrifici eucarístic. D'altra banda, els pares van rentar i eixugar les mans al seu fill sacerdot, en el ritu del lavatori que precedeix al prefaci de la missa.

La celebració va acabar amb el cant de la *Salve Regina* que el nou sacerdot i la resta de concelebrants van cantar davant de la imatge de la Verge del Blau, entronitzada al presbiteri de la catedral de Lleida.

El nou prevere va dir finalment unes paraules d'agraïment a tots els que l'havien acompanyat en la seva primera missa solemne a casa seva, a Lleida i al temple on havia fet la Primera Comunió. Va recordar els seus anys d'estudiant al col·legi Terraferma i les activitats del Club Raier. També va tenir unes paraules d'agraïment dirigides als seus pares, per l'amor i el suport rebuts. «Pregueu pels sacerdots», va ser el prec final del nou prevere.

El tradicional besamans va posar punt final a una emotiva celebració de primera missa, de la qual tots els assistents es van emportar un magnífic recordatori amb la imatge de la Mare de Déu del Pilar i unes jaculatòries de sant Josepmaria Escrivà: «Mare, fes que busqui el teu Fill; / fes que el trobi, / fes que l'estimi.» (J.C.)

Lleida

«Confiam que ben aviat el nostre germà serà reconegut beat»

■ Montserrat i Francesc Nadal recorden el seu germà Josep en l'aniversari del seu martiri

El 13 d'agost, a les 20 h, la parròquia de Sant Miquel de Bell-lloc acollirà la celebració d'una Eucaristia en commemoració del 69è aniversari del martiri de Mn. Josep Nadal Guiu, nascut en aquest poble del Pla d'Urgell l'any 1911. En vigílies d'aquesta commemoració, Montserrat, religiosa de la Puresa de Maria, i Francesc, dos dels germans del màrtir, fan memòria de la seva vida i mort martirial.

—Francesc, com era Mn. Nadal?

—Jo el recordo ben poc, ja que només tenia 6 anys quan el van matar. A casa sempre ha estat recordat pel seu caràcter dolç i amable i per haver tingut una vocació molt primerenca, des de petit va sentir la seva vocació sacerdotal. Als 11 anys va entrar al Seminari i va destacar per la seva vida exemplar i pietat profunda.

—I vós, Montserrat, què recordeu del vostre germà?

—Jo en tinc un gran record ja que el dia

Mn. Nadal amb l'escolania que va crear a Montsó.

que va celebrar la seva primera missa a l'església del poble, va ser el 16 de juny del 1936, festa de la Santíssima Trinitat, jo vaig fer la meua Primera Comunió i va ser ell qui me la va donar amb les seves mans recent consagrades. No cal dir que aquest esdeveniment familiar i personal ha estat molt important en la meua vida religiosa. El meu germà havia estat ordenat el dia anterior a Lleida pel bisbe Salvi Huix, que també moriria màrtir. Per a Bell-lloc va

ser un gran esdeveniment que es va viure amb emoció i goig.

—Quins trets fonamentals podem destacar del seu sacerdocí?

—Els seus anhels vius van ser sempre els de la perfecció pròpia i la santificació de les ànimes per l'apostolat i l'esperit de sacrifici. Estimava els obrers i tenia com a model el sant mossèn d'Ars. Es va distingir per estimar molt Maria, era com l'amor d'un nen a la mare: tendre, afectuós, sacrificat. Tenia una atenció especial pels pobres i els malalts, als quals visitava freqüentment i els portava la comunió, ja que l'Eucaristia ho era tot per a ell. «L'Eucaristia és el centre de la meua vida espiritual», deia ell. Aquests podrien ser els trets essencials d'un sacerdocí jove i alhora profund.

—Com va ser el seu martiri?

—Semblava pressentir la seva mort quan va escriure al nostre germà Jaume, jesuïta i germà bessó d'en Josep: «Vítima com a sacerdot i, per tant, per Crist *ecce adsum* ("aquí estic a cegues").» Després d'un any de vida intensament apostòlica i de perfecció sacerdotal a Montsó, allí mateix va donar la seva vida generosa per Crist el 12 d'agost del 1936, després d'haver estat detingut amb Mn. José Jordan, l'altre jove vicari. Va perdonar els qui li van disparar: «Moro per Crist (...) No us tinc por i us perdono a tots en el seu nom.» Li van disparar diverses vegades però no aconseguien matar-lo. Aleshores es va treure una creu que portava i, deixant-la a terra, va dir: «Ara ja em podeu matar.» Li van disparar la darrera bala que tenien.

—Com van viure a casa aquest cruel

Montserrat i Francesc Nadal.

esdeveniment?

—Érem molt petits, però recordem que la mare ens va reunir a tots els germans al menjador. Quan ens ho va dir, tots vam començar a plorar desconsolats. Ella, amb una gran serenitat, ens va dir que no ploréssim, que era la voluntat de Déu i que el nostre germà havia mort per Crist i que perdonéssim els culpables, com ho havia fet ell mateix abans de morir.

—Des de l'any 1948 hi ha el procés obert de beatificació tant del vostre germà com de Mn. José Jordan. En quin moment es troba aquest procés?

—El procés es va iniciar a la diòcesi de

Lleida i hi continua, ja que aleshores Montsó pertanyia a aquest bisbat. És, però, un procés al marge de l'actual dels màrtirs de la diòcesi de Lleida, ja que aquest s'ha començat darrerament. Ja el 1951 es va lliurar la *positio* a Roma i el que sabem és que es troba actualment molt avançat i que només falta que el col·legi de cardenals l'estudiï, l'aprovi i que el Sant Pare en concretí la data de beatificació.

—Mn. Nadal és un màrtir

per a la seva família?

—Nosaltres el tenim com a tal i fins i tot el poble de Bell-lloc l'ha considerat un màrtir. Cal, però, que l'Església reconegui solemnement la seva heroïcitat martirial. És el nostre desig i per això hem treballat durant aquests darrers anys amb el postulant, el P. Sospedra, i amb l'actual vicepostulant, Mn. Amadeo Elcós. Confiam que ben aviat el nostre germà serà reconegut com a beat, com ho va ser el jove seglar Francesc Castelló, beatificat el 11 de març del 2001.

Jordi Curcó

TARRAGONA

Set-cents pelegrins de l'Hospitalitat a Lourdes

TARRAGONA. — L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona ha fet un any més el seu pelegrinatge al santuari marià, del 8 al 12 de juliol. Gairebé 700 persones, entre malalts, acompanyants, voluntaris i cuidadors van acudir a Lourdes amb l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que encapçalava la multitudinària peregrinació, acompanyat del president de l'Hospitalitat, Antoni Boada, del consiliari diocesà, Mn. Joaquim Gras, i d'altres sacerdots.

La peregrinació tarragonina va sortir el dia 8 de juliol des de les instal·lacions del Club Gimnàstic de Tarragona, amb quinze autocars, camí de Lourdes. El dissabte 9, primer dia de l'estada, va haver-hi la celebració de l'Eucaristia a la gruta presidida per l'arquebisbe Jaume, la pràctica del Via Crucis i l'acte penitencial. Pel que fa al diumenge al matí, es va celebrar la multitudinària missa internacional i, al vespre, la corpedora processó de les torxes, que va ser presidida per Mons. Jaume Pujol. També durant el diumenge va haver-hi temps per banyar els malalts a les piscines i una bona estona d'acte lúdic, en què no van mancar les cançons, els acudits

L'arquebisbe Jaume va encapçalat la peregrinació.

i el bon humor, compartit per malalts i acompanyants.

El dilluns 11 la missa va tenir lloc a la capella de Pius X i es va procedir a la Unció dels malalts, per participar posteriorment, a la tarda, a la processó del Santíssim. El dimarts després d'esmorzar es va emprendre el retorn cap a Tarragona. Antoni Boada es va declarar molt satisfet de la peregrinació, «una de les més participades dels darrers anys, que ha transcorregut amb total normalitat, sense incidències i amb un esperit d'autèntica germanor». Un cop més s'ha produït el miracle de Lourdes que ha fet que tothom es refermés en la fe i es nodrés de l'esperança. (J.B.)

Vols reconèixer la teua fertilitat?

Vols aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilitad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

Solsona

Jaume Vergés és nomenat fill adoptiu enmig del caliu popular

■ El Solsonès crearà una entitat per col·laborar amb els projectes dels claretians

SOLSONA.—L'assistència de gairebé 300 persones a l'església del Cor de Maria va avalar el diumenge 24 de juliol la festa de proclamació del germà Jaume Vergés com a fill adoptiu de Solsona, que va servir també per homenatjar els més de cent anys de treball educatiu, cultural i social de la comunitat claretiana al Solsonès.

Solsona va celebrar l'atorgament de la màxima distinció al germà osonenc Jaume Vergés i Espinàs, nascut a Sant Julià de Vilatorrada (Osona), per la tasca desenvolupada en el camp del lleure, la cultura i l'educació infantil i juvenil entre els anys 1968 i 1981.

«El germà Vergés resumeix en la seva humil figura l'esperit i la filosofia dels més de cent anys de treball dels claretians a la ciutat», va dir l'alcalde, Jordi Riart, a la sala de plens de l'Ajuntament just abans de lliurar-li el pergami pel qual se li concedia el títol de fill adoptiu. «Des d'avui teniu un lloc d'honor en la història de la ciutat», va manifestar l'alcalde adreçant-se al religiós creador de la Coral Infantil Riallera, com a expressió de la voluntat unànime del ple municipal. Vergés esdevé, així, la primera persona en cinquanta anys a la qual Solsona ret aquesta distinció. A més dels familiars i les persones més properes al claretianisme, van assistir a l'acte el pare provincial dels claretians, Màxim Muñoz, el tinent d'alcalde de Vic, Ignasi Puig, i representants del consistori de Sant Julià de Vilatorrada, entre d'altres.

Vergés va dirigir els cantaires en acabar la missa.

estiu passa les vacances a la ciutat) «i fins i tot hostatjat de tantes formes». Per al protagonista de la diada, aquest era «un dia de gran transcendència pel fet d'haver complert una missió en bé dels infants i joves, sobretot mitjançant la música, i també amb altres activitats de caire religiós, cultural i esportiu». El claretianisme va atribuir l'homenatge «a tot el treball missioner i cultural que els claretians de Catalunya hem fet a Solsona, a la comarca i al bisbat», així com a aquelles persones dedicades a l'animació social i cultural.

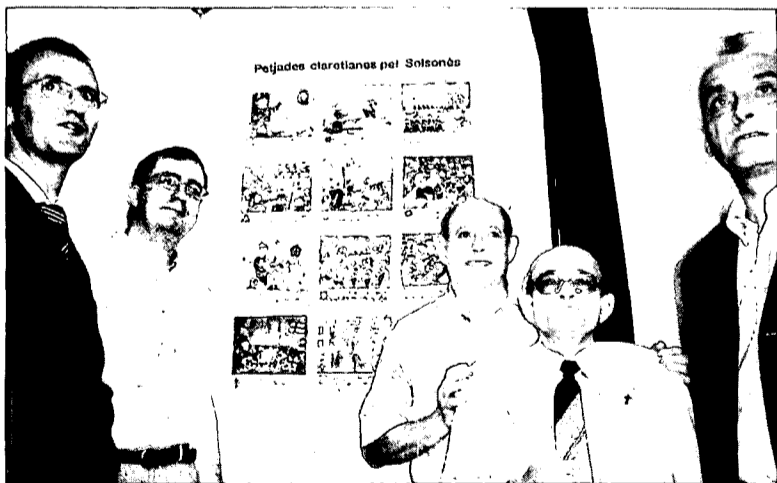
Després de la intervenció de l'alcalde, del president del Consell Comarcal, Joan Serra, i de Josep Àngel Colomé, com a representant de la comissió organitzadora de l'acte, es va inaugurar també una auca dibuixada per Pilarín Bayés, amb els versos de Climent Forner, que il·lustra el pas de la comunitat claretiana pel Solsonès al Casal de Cultura i Joventut. Una ballada de sardanes a càrrec de la Cobla Juvenil Ciutat de Solsona i un dinar de germanor va cloure la jornada festiva.

Amb el nomenament de Vergés es va posar punt final als actes organitzats els dos darrers mesos

per la Comissió Petjades Claretianes pel Solsonès. Amb tot, encara es pot visitar una mostra fotogràfica sobre els cent anys de claretians a la comarca. També s'han posat a la venda un llibre i un DVD a benefici d'un projecte de la congregació per ajudar els damnificats pel tsunami del sud de l'Índia.

Precisament per continuar col·laborant amb els projectes missioners dels claretians, el Consell Comarcal i l'Ajuntament de Solsona crearan una entitat o una fundació, «per recompensar tot el que ens han cedit a la comarca», segons va anunciar el president del Consell Comarcal.

Ramon Estany

Durant l'acte es va inaugurar l'auca sobre el pas dels claretians pel Solsonès.

Va ser durant la missa que sacerdots claretians de diverses procedències van oficiar a l'església del Cor de Maria quan es va fer més palès el suport popular de la iniciativa empresa per la Comissió Petjades Claretianes pel Solsonès. Prop de 300 persones van omplir l'església i van ovacionar el germà Vergés un cop finalitzada la missa amb la nota musical de la cançó *Som els solsonins*, dirigida per ell mateix.

En un acte popular a l'exterior del Casal de Cultura i Joventut —edifici cedit a Solsona pels claretians—, Jaume Vergés, explícitament emocionat, va agrair a tots els solsonins el reconeixement rebut i el fet que durant tants anys s'hagi sentit tan ben acollit (cada

Música i missatge

radio principat

■ Barcelona 106.6

■ Tarragona 100.6

■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1

■ Garraf 96.8

■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5

■ Cerdanya 104.4

■ La Seu d'Urgell 105.0

■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

La millor educació per als més pobres

■ La Fundació EduQual treballa des de fa 15 anys amb els infants del Nepal

Victòria Subirana és Vicki Sherpa, una mestra catalana que el 1990 va tenir un somni. Amb l'objectiu d'escolaritzar els infants de les castes més desprotegides del Nepal, va decidir portar a terme un pla de desenvolupament centrat en l'educació de qualitat. El resultat d'aquest somni ha estat la creació de la Fundació EduQual i

l'establiment de diversos projectes, que es basen en la pedagogia com a eina transformadora de la societat. La qualitat pedagògica de les escoles es concep, des de l'organització, a manera de motor per promoure canvis positius en la vida dels marginats. Ha rebut, entre d'altres, el reconeixement de l'organització internacional Unicef.

El Nepal té una població de 22 milions de persones, el 44% de les quals tenen menys de 15 anys. Aquesta població creix a un ritme del 2,4% anual. Amb el 45% de la població vivint per sota del llindar de la pobresa, el Nepal està considerat un dels països menys avançats i dels més pobres del món. Està subjecte a freqüents desastres naturals com són inundacions i desprendiments de terra. Les problemàtiques que afecten els infants i les dones són més grans en algunes de les regions més occidentals i a les muntanyes, on la pobresa és més acusada, els serveis menys accessibles i la discriminació per raó de gènere, més manifesta. Aquestes regions són també l'epicentre d'una insurrecció armada que ha exacerbat la pobresa i ha obstaculitzat l'entrega de serveis socials bàsics. Els infants són els més afectats per aquest conflicte.

L'execució de projectes educatius de qualitat per als infants en situació de risc de les classes socials més marginades del Nepal és l'objectiu principal de l'entitat creada per la catalana Victòria Subirana, la Fundació Vicki Sherpa EduQual. «Treballem amb dos elements importants: les tècniques educatives més avançades i molt de cor. Tot l'amor que puguem posar en l'aplicació de la tècnica dona un gran resultat», afirma la impulsora d'aquesta organització no governamental.

Actualment tenen prop de 1.600 infants, a més de 200 adults implicats en una comunitat de 6.000 persones. I és que a més de l'escolarització d'infants i d'adults sense recursos, EduQual treballa en l'obtenció d'altres objectius: la recerca pedagògica continua per poder implantar metodologies i tècniques avançades en tots els projectes; la capacitació de professionals en el camp de l'educació a través de l'escola de magisteri i la formació d'adults (especialment dones) en diferents oficis

Foto: Angel López Soto

El gran repte d'EduQual és l'escolarització d'infants i adults sense recursos.

com a mesura per lluitar contra els maltractaments, els abusos i l'explotació.

Desenvolupament integral

Tots els projectes d'EduQual són gratuïts, tal com s'assegura des de l'entitat, i estan coordinats per tal de configurar un model de desenvolupament integral, amb la finalitat que sigui localment sostenible i capaç de dinamitzar les comunitats i multiplicar-se en altres regions i països en un futur. A més de l'educació se'ls subministra menjar, llibres, material escolar, atenció mèdica i transport.

Els principals destinataris són els nens i les nenes orfes o de famílies sense recursos econòmics. El procediment de selecció es basa en entrevistes als pares, visites a casa seva per comprovar les condicions de vida i per observació directa.

A part de l'atenció als més petits a través de dues escoles i d'un centre d'acollida, es porta a terme, entre d'altres coses, un projecte de generació d'ingressos des

del 1998. Està adreçat especialment a les mares dels infants de les comunitats marginades, i minimitza l'explotació infantil i el treball dels infants al camp, mitjançant la generació d'ingressos que proveeixin una assistència econòmica directa a les famílies. Aquest projecte inclou cursos de capacitació, com l'aprenentatge de labors, costura i taller de joieria. També s'ha establert un petit negoci on es posen a la venda tots els productes, i es generen així uns beneficis que es fan servir de nou en els cursos de capacitació.

A més, desenvolupen un projecte educatiu destinat a la població adulta analfabeta i als infants de 8 a 15 anys que treballen durant el dia. Són cursos de tarda. Aquest projecte consta d'una educació complementària i especial per cobrir les necessitats dels joves fora de l'escola, accelerada amb l'objectiu que en 2 anys puguin integrar-se a la classe que els correspon. Posen especial interès en les nenes, pel fet que pateixen una marginació més gran.

Requisits per ser voluntari

Els voluntaris reben tota la informació necessària sobre els projectes de la Fundació, que treballa al terreny amb personal local, per poder donar continuïtat al projecte. Per aquest motiu, el voluntariat que vulgui treballar a la zona ha de reunir un seguit de requisits indispensables. Dins dels projectes tutelats per la Fundació, basats en les necessitats dels col·legis del Nepal, els requisits sol·licitats són: estada mínima de 3 mesos, un domini alt de l'anglès parlat i escrit; enviar un currículum, carta de motivació i projecte a realitzar; el treball és voluntari, sense remuneració econòmica. A la qual cosa Victòria Subirana afegeix «que la persona que vagi a treballar al Nepal que no hi vagi amb l'ànim de fer cap experiència, sinó de transmetre-la. És a dir, transmetre experiència en algun camp professional o social: un fuster, una mestra, una perruquera... I finalment, jo demanaria una gran dosi d'humilitat i pensar que no anem a ensenyar-los tot allí sinó que anem a ensenyar-los una mica del que sabem i a aprendre molt d'ells».

Pel que fa a les persones que vulguin col·laborar a la seu de Barcelona, des de l'organització afirmen que necessiten gent per a tasques administratives i com a reforç de les feines de sensibilització i altres actes que es desenvolupen dins de l'organització.

«Nosaltres volem que tots els infants que surtin l'any vinent tinguin un futur brillant, en el camp que sigui, per exemple: carreres universitàries, diferents oficis, capacitació per muntar indústries i empreses, o simplement com a ciutadans cultes, educats i respectuosos. És un gran repte i necessitem moltíssims diners per aconseguir-ho. Després, només ells podran modificar els problemes de les grans masses, quan estiguin preparats per fer-ho, des dels seus llocs de treball», i continua Victòria Subirana: «EduQual vol proporcionar als infants del Tercer Món la mateixa educació que reben els infants que assisteixen a les escoles amb els millors sistemes pedagògics del món.»

Consuelo Chaves

FUNDACIÓ VICKI SHERPA EDUQUAL
C/ MOIANÈS 50, 1r 2a
BARCELONA
TEL. 902 194 750
www.eduqual.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

Camp de treball hospitalari i contemplatiu a Manresa

■ Quinze joves voluntaris participen en una trobada amb l'objectiu d'assumir des de la fe la realitat misteriosa del patiment

MANRESA.— Organitzat pels Germans de Sant Joan de Déu i les monges Dominiques del convent de Santa Clara de Manresa, va tenir lloc del 17 al 24 de juliol a Manresa el primer camp de treball del Projecte Mosaic. Sota el lema «Fes del teu cor una llar», la trobada estava pensada per a la formació dels joves en els valors de la solidaritat i el servei des de la vivència de la fe.

El diumenge 17 a la tarda, els quinze participants —que provenien de Catalunya, Aragó i Navarra— van arribar al monestir de Santa Clara de Manresa. Després d'instal·lar-se en l'edifici i d'explicar-los la dinàmica del camp de treball, van participar en una vigília de pregària en què van poder expressar les seves esperances i desitjos, i demanar a Déu llum i força per servir. El germà Santiago Ruiz, o.h.; sor Lucía Caram, del monestir de Santa Clara, i Marta Haro, coordinadora del Projecte Mosaic, van ser els organitzadors d'aquesta iniciativa.

Als matins, els joves van participar en tallers amb els usuaris del centre de dia, tots ells amb trastorns mentals severes, i a les tardes es van dedicar a la formació, al temps de lleure i a la pregària.

El dia 18, el germà Miguel Martín, o.h., va donar les claus sobre el «Sentit cristià del patiment», i van tenir després un col·loqui interessant. El dimarts els participants del camp es van traslladar a Sant Boi de Llobregat, concretament a l'Hospital de Salut Mental de l'Orde Hospitalari. Allà, acompanyats per la coordinadora del voluntariat del centre i pel germà provincial Joaquim Erra, van recórrer els diversos pavellons i espais, on van rebre informació acurada del que visitaven i de les diverses patologies i serveis del centre. Va ser molt enriquidor el dinar i el col·loqui amb la comunitat de germans de la Cúria provincial. A la tarda, Joaquim Erra va ser l'encarregat d'oferir unes pautes pel que fa al compromís hospitalari en el camp de la salut mental, i va tenir amb els joves un diàleg animat, que va ser molt aclaridor.

El dimecres i el divendres van participar en tallers manuals i d'expressió cor-

poral amb els usuaris del centre. El dimecres, vint usuaris del centre van a anar a passar el dia amb el grup de voluntaris a la Vall de Núria. Va ser una jornada inoblidable de convivència i d'intercanvi.

La realitat de la salut mental

El dia 23 de juliol va tenir lloc una

Participants i organitzadors, satisfets amb aquesta iniciativa.

conferència a càrrec del germà Santiago Ruiz i de Carmen Badiella, mare d'un adolescent amb trastorns mentals greus. El sentit del matí era l'explicació de la problemàtica del dia a dia de les famílies dels malalts i com viuen i afronten les situacions de desemparament per part de l'administració, etc. A la tarda, el Dr. Pere Bonet, cap del servei de Psiquiatria de la Fundació Althaia, va respondre als dubtes que durant la setmana van sorgir entre els participants. Van rebre també la visita de representants de les diverses associacions relacionades amb la salut mental que els van explicar la seva realitat: familiars de malalts mentals, de dro-

godependents, de nens amb trastorns del desenvolupament i d'afectats pel trastorn bipolar, i alcohòlics rehabilitats.

El diumenge, després d'avaluar les activitats de la setmana, el germà Miguel Martín va celebrar l'Eucaristia preparada pels joves, en el decurs de la qual van oferir el que havien viscut al llarg de la setmana i es va tancar la trobada amb un dinar de germanor.

La comunitat de religioses Dominiques va compartir amb els joves els moments de pregària i algunes vetllades nocturnes. Els participants en l'estada formativa de salut mental organitzada pel Projecte Mosaic van valorar molt positivament l'experiència i van assegurar que

la convivència amb els usuaris del centre de dia Althaia els havia enriquit tant a nivell personal com professional.

L'objectiu de la primera edició d'aquesta iniciativa ha estat que els voluntaris que hi participessin adquirissin coneixements sobre salut mental a través de sessions formatives i de trobades amb els malalts mentals del centre de dia. I alhora que tinguessin davant del patiment humà una actitud hospitalària d'acollida i una mirada contemplativa, capaç de fer-los sintonitzar amb la realitat del qui pateix i d'assumir des de la fe la realitat misteriosa del patiment: el compromís solidari des de l'Evangelí. (C.C.)

Un dels models de samarretes OWAC.

Samarretes «made in» Jesucrist

COLÒNIA.— Una nova marca de samarretes ha nascut per contrarestar la tendència creixent de la moda actual a incloure missatges agressius o negatius a la roba. Amb el nom d'OWAC (Original Words and Concept, en català Paraules i Concepte Originals), aquestes samarretes es posaran per primera vegada a la venda en el decurs de la XX Jornada Mundial de la Joventut, que se celebra a Colònia (Alemanya) del 16 al 21 d'agost. Allà serà el seu llançament oficial, amb la intenció que poques setmanes després arribi a tots els racons del planeta.

El nou model de samarretes OWAC busca oferir un teixit d'alta qualitat acompanyat d'uns missatges positius i molt revolucionaris, malgrat que el seu creador es remunta a fa 2.000 anys: Jesús de Natzaret. «Estimeu els vostres enemics i pregueu pels qui us persegueixen», «No tingueu por, creieu en mi» o «Enteneu el que he fet per vosaltres?» són algunes de les frases de Jesús que en anglès podran trobar-se en aquests nous i originals productes clarament evangelitzadors. Sota el lema «Moda altament espiritual», OWAC ofereix de moment deu models diferents de samarretes —cinc en blanc i cinc en negre— amb l'estampació única a l'esquena de la corresponent frase de Jesús i l'epíleg: «Paraules i concepte original de Jesucrist.» L'objectiu és donar a conèixer d'una forma senzilla un missatge revolucionari i molt enriquidor sovint oblidat pel món d'avui.

El 25% dels beneficis de les samarretes es dedicaran a l'ONG Mano Amiga, la missió principal de la qual és crear escoles on s'educa infants desfavorits de tot Sud-amèrica. Per a més informació o adquirir samarretes a través d'Internet: www.owac-tees.com. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Bonifaci de Magúncia

El Vaticà va commemorar el 1954 el dotzè centenari de la mort de sant Bonifaci (673-754), anomenat l'«apòstol de Magúncia», amb l'emissió d'aquest segell. Ordenat prevere als 30 anys, el papa Gregori II el va autoritzar a predicar a Alemanya. L'any 723 va ser nomenat bisbe i el 747, arquebisbe de Magúncia. Gregori III li va conferir el càrrec de delegat pontifici en els països als quals anava a predicar. Va presidir diversos sínodes francs i va fundar el monestir de Fulda, on va ser enterrat. Va ser assassinat pels pagans. El 1874 va ser canonitzat.

Coses de la vida

El futur de la joventut

Hola, amics! És realment descoratjador mirar la televisió o llegir la premsa en l'actualitat. Els actes violents es repeteixen dia rere dia: atacs terroristes, segrestos, ostatges assassins, violència de gènere, etc. Però el que més em preocupa són aquelles notícies en què els protagonistes són els joves: nois que maltracten els seus companys d'aula, nois que amenacen els pares i els avis, l'inici cada vegada més precoç en el consum de drogues i alcohol, baralles sagnants... La societat hauria de reflexionar sobre aquesta situació. Quina és la causa d'aquests comportaments?, potser la manca d'una base religiosa i espiritual sòlida?, quin futur ens espera? Si no veuen en els adults un bon exemple a seguir, què els podem exigir quan ells siguin grans?

Cecilia Aranés Mallof

Coses de la vida

cultura

La II Setmana de Cinema Espiritual reflexionarà sobre la bondat

■ El certamen se celebrarà del 7 al 13 de novembre als Lluïsos d'Horta

BARCELONA.— Quan encara falten tres mesos per a la celebració de la II Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, els organitzadors ja han perfilat el programa de pel·lícules que sobre el

tema «Les icones de la bondat» es projectaran enguany durant el certamen. La principal novetat d'aquesta nova edició de la Setmana és la diferenciació de pel·lícules seleccionades per a les

sessions de joves i les que han estat programades per a les sessions obertes. Encara per concretar, també s'espera poder comptar amb la presència d'algun director estranger de prestigi internacional.

Amb la tranquil·litat que dona l'èxit de públic i de continguts aconseguit en la primera edició de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, el grup de professors, aficionats al setè art i representants del sector cinematogràfic que configuren l'organització del certamen acaba de perfilar ja el programa de la segona edició. Amb el tema «Les icones de la bondat» com a teló de fons, la II Setmana de Cinema Espiritual ha fet una aposta decidida per una selecció de pel·lícules—sobretot actuals, però també alguna de clàssica— els personatges de les quals transmetin, a través de la bondat i la innocència, la imatge del misteri transcendent. La temàtica d'aquesta segona edició va ser una proposta del difunt professor Miquel Porter, per a qui una de les seves darreres sortides abans de morir va ser l'assistència com a presentador a una de les pel·lícules de la primera Setmana de Cinema Espiritual.

A les sessions organitzades per a escolars, on l'objectiu és oferir una iniciació al llenguatge cinematogràfic i un aprofundiment en els continguts del film, les pel·lícules seleccionades han estat *Hotel Ruanda*, *La terminal*, *Estación central del Brasil*, *Los chicos del coro* i *Togheter*. Com adverteix Pere Fàbregas, membre de l'equip organitzador del certamen, «s'tracta de pel·lícules totes elles d'estrena relativament recent, més o menys comercials, atractives per als joves, però que conviden a la reflexió». La projecció d'*Hotel Ruanda*

Cartell de la II Setmana de Cinema Espiritual.

comptarà a més per al col·loqui i treball posterior amb testimonis de missioners que han treballat a l'Àfrica i que poden donar fe del que es relata al film. La preinscripció dels col·legis per participar en aquestes sessions

per a joves es pot fer directament a través de la pàgina web www.setmanacinema.espiritual.org

El programa dissenyat per a les sessions obertes s'ha diferenciat enguany clarament del dels joves. Seran pel·lícules menys comercials i amb més càrrega de profunditat. Destaca en aquesta segona edició del certamen la presència de grans directors de cinema com Kieslowski, Oliveira, Wenders, Kaurismaki, Kiarostami, Von Trier i Amelio. Algunes de les seves pel·lícules, tot i ser relativament actuals, han esdevingut ja clàssics del cinema. Al llarg de la Setmana es projectaran *Rojo*, *La película hablada*, *Tierra de abundancia*, *Un hombre sin pasado*, *Bailar en la oscuridad* i *Lamerica*. També es projectarà *El manantial de la doncella*, de l'emblemàtic Ingmar Bergman, que malgrat ser del 1959 els organitzadors han cregut necessari recuperar-la per ser aprofundida. Aquestes sessions vespertines obertes per al públic en general aniran acompanyades per la reflexió d'algun especialista que no només ensenyarà la pel·lícula, sinó que sobretot intentarà donar les claus per comprendre-la.

Activitats paral·leles

Paral·lelament a la projecció i debat de les pel·lícules, també hi ha previstos uns cicles de col·loquis a la Universitat Ramon Llull i a l'Abat Oliba-CEU, pensats bàsicament per al públic universitari. En aquesta

col·laboració iniciada amb les universitats catòliques catalanes s'emmarquen també les I Jornades Cinema i Educació, que del 2 al 5 de novembre tindran lloc a l'Abat Oliba-CEU. Aquestes jornades de formació abordaran les relacions que s'estableixen entre el cinema i la història, la filosofia i la religió.

La II Setmana de Cinema Espiritual la podria tancar brillantment enguany la presència d'un director de cinema de prestigi internacional, com el polonès Kristof Zanussi o l'italià Ermanno Olmi, amb els quals ja estan en converses. També s'especula la possibilitat d'estrenar per fi a l'Estat espanyol, amb motiu de la celebració del certamen, la pel·lícula sobre santa Teresina de Lisieux, *Thérèse*, dirigida per Leonardo Defilippis i produïda per Luke Films.

Amb la nova edició d'aquesta iniciativa pionera a l'Estat espanyol es consolida a Catalunya l'aposta pel cinema com a instrument privilegiat d'evangelització i transmissió de valors. L'agosarat projecte emprès fa un any des de l'arquebisbat de Barcelona ja s'estudia a altres diòcesis espanyoles, com Vitòria; que enguany ja té previst celebrar el seu propi certamen. La diòcesi germana de Terrassa també s'ha mostrat interessada a organitzar-lo i és molt probable que aviat aculli una subseu del festival. Des del departament de cinema de la CEE, la iniciativa ha estat molt ben acollida i ja es planteja seriosament la possibilitat de llançar-la a nivell general.

Samuel Gutiérrez

Primer Multifestival David a Portugal

FÀTIMA.— Del 22 al 24 de juliol es va celebrar per primer cop a Portugal el Multifestival David, en el marc incomparable de l'Auditori Pau VI, del santuari de Fàtima: Músics, pintors i artistes i participants en general—moltes famílies— van omplir l'auditori situat a pocs metres de la capella de les aparicions. Tots ells van manifestar amb la seva presència, el desig d'aprendre a evangelitzar a través de l'art i dels mitjans de comunicació, que cada vegada són més propers a tothom. Tallers, seminaris, concerts, una preciosa processó i vetlla que va finalitzar a la basílica del santuari, i moltes altres activitats van conformar aquesta primera edició del multifestival a Portugal. La presència dels bisbes

de Coïmbra, Leiria-Fàtima i Lisboa va rubricar, un cop més, la inserció eclesial del multifestival.

Una organització impecable va proposar tot tipus d'activitats per als participants: David Júnior (adolescents), Mini-David (nens), múltiples espais de pregària, exposicions d'art i d'entitats eclesials (ONG, humanitàries, etc.)... Músics de diferents països, juntament amb el millor de la música religiosa contemporània a Portugal van tancar un festival que ha posat en marxa molts projectes i il·lusions. L'èxit d'aquesta primera edició portuguesa del David ja ha animat a planificar la propera, que se celebrarà del 21 al 23 de juliol del 2006 també al santuari de Fàtima. (C.C.)

El franciscà seglar Gaby va ser un dels artistes més llorejats.

«Estimats fills! També avui us convido a omplir el vostre dia amb pregàries breus i ardents. Quan pregueu, el vostre cor està obert i Déu us estima amb un amor especial i us dona gràcies especials. Per això, utilitzeu aquest temps de gràcia i consagreu-lo a Déu com no ho havíeu fet mai. Feu novenes de dejuni i de renúncia perquè Satanàs estigui lluny de vosaltres i la gràcia al vostre voltant. Jo sóc a prop de vosaltres i intercedixo davant de Déu per cadascun de vosaltres. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juliol del 2005

Subscripció bimestral gratuïta Eco M^o Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

La Bíblia, una memòria viva

■ El P. Hilari Raguer parla sobre la Bíblia amb motiu d'una exposició a la Biblioteca Central d'Igualada

IGUALADA.— Fins a mitjans d'agost es podrà visitar a la sala de la Biblioteca Central d'Igualada l'exposició *La Bíblia, una memòria viva*, organitzada per l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra i l'Albergueria, centre de difusió cultural del bisbat de Vic. La mostra tracta d'oferir una mirada actual sobre una obra que ha tingut una repercussió extraordinària al llarg de la història.

L'exposició, el comissari de la qual és Jeroni Marín Surroca, busca promoure la reflexió entorn de la Bíblia des d'una perspectiva oberta i contemporània. El seu objectiu es mostrar tres elements bàsics sobre la Bíblia: la seva complexitat i riquesa, la repercussió que ha tingut en la construcció d'Europa i la vigència dels grans temes que s'hi tracten. Tot plegat prenent la Bíblia de Ripoll, elaborada al segle XI, com a element que exemplifica la influència cultural que la Bíblia exerceix sobre la societat que difon el seu missatge.

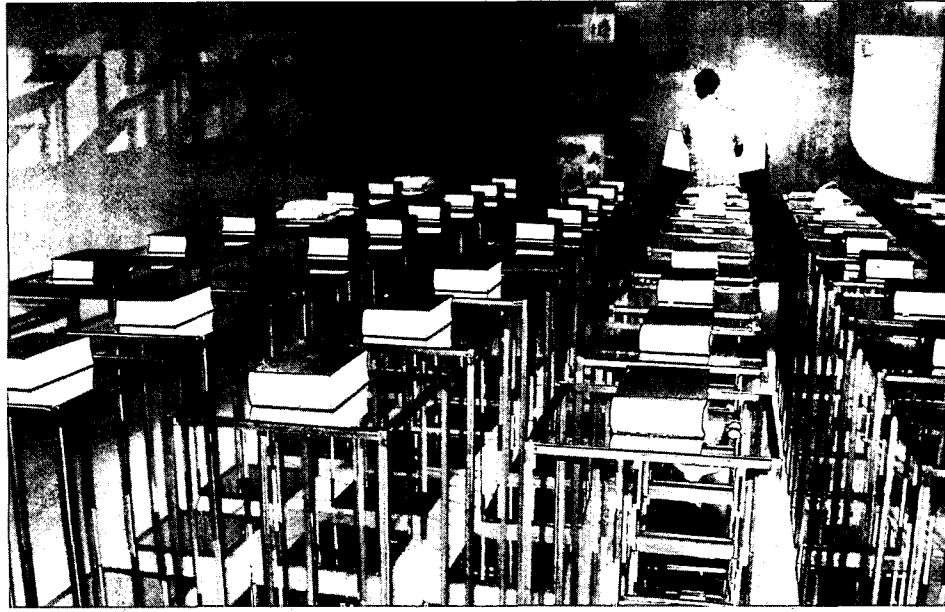
L'exposició s'estructura en dos espais que mantenen una constant en el discurs. En el primer, es tracta la Bíblia com a objecte (llibre), com a materialització cultural mitjançant la presentació de l'edició facsimil de la Bíblia de Ripoll, acompanyada de diferents edicions de Bibles del fons antic de la Biblioteca Central d'Igualada.

En el segon espai s'apunten qüestions bàsiques per endinsar-se en el món bíblic. La Bíblia és una obra complexa i rica, cosa que arriba al visitant d'una manera metafòrica i artística: hi ha tants volums com obres formen la Bíblia, col·locats sobre uns suports metàl·lics i amb un joc de vidres i miralls. El visitant troba deu volums oberts amb uns textos seleccionats i unes referències a fets contemporanis per tal de mostrar la seva plena vigència en una societat tan diferent de la que els va generar, però que continua gaudint i patint per les mateixes realitats i se segueix fent les mateixes preguntes. Finalment, en la mateixa línia de suggerir i afavorir la reflexió en l'espectador, es tracta la Bíblia com a recull de tradicions i creences capaces de perpetuar valor i identitats.

Conferència del P. Raguer

Amb motiu de la inauguració de l'exposició hi va haver una conferència a càrrec del P. Hilari Raguer, monjo de Montserrat, el qual va ser presentat pel biblista Josep M. Grané, després que Josep M. Riba iniciés l'acte en nom dels organitzadors.

El P. Hilari Raguer va explicar que el

Una de les sales de l'exposició.

Concili Vaticà II ha estat un tombant decisiu de la història de l'Església contemporània: «Ningú no nega la seva importància, però no sempre ens adonem del que és la seva gran novetat i la seva essència.» Va comentar que els mitjans de comunicació es van fixar en punts secundaris i que se'ls va escapar el més important de tot: «La clau de la seva espiritualitat és la redescoberta del paper de la Paraula de Déu en la vida de l'Església i en la de cada creient, ja que tots els documents del Vaticà II s'articulen al·entorn d'aquest tema.»

Segons el P. Raguer, dels setze documents que va promulgar el Vaticà II, n'hi ha quatre que pel seu alt rang van ser anomenats «constitucions»: *Dei Verbum*, sobre la revelació divina; *Sacrosanctum concilium*, sobre la sagrada litúrgia; *Lumen gentium*, sobre l'Església, i *Gaudium et spes*, sobre l'Església i el món modern. El conferenciant va analitzar-los breument.

«El Magisteri no està per sobre la Paraula de Déu, sinó al seu servei» (*Dei Verbum*, 10). Aquesta és una de les afirmacions més revolucionàries de tot el Concili. La idea fonamental és la primacia de la Paraula en la vida de l'Església i en la de cada creient. Tot cristià ha d'aprendre a llegir la Bíblia i trobar-hi el «consol de les Escripures», va dir el P. Raguer.

La noció principal de la *Sacrosanctum concilium* és que «Jesucrist és present —va afirmar el ponent— en la seva Església, sobretot en les celebracions litúrgiques, i que aquestes tenen una dignitat i una eficàcia que cap altra acció piadosa mai no pot igualar». Pel que fa a la *Lumen gentium*, el P. Raguer va puntualitzar que la Bíblia s'ha de llegir en l'Església i amb l'Església. L'Església resulta de la Paraula i de la Litúrgia. És l'assemblea convocada per escoltar la Paraula i per celebrar

als qui no acceptin aquest missatge, té una altra proposta: col·laborar conjuntament en l'edificació d'una societat més humana, justa i fraterna. Però la *Gaudium et spes* no s'ocupa únicament dels problemes temporals. Al número 15 hi ha amagada una perla que ha passat massa desapercebuda i que és molt important per al tema de la *lectio divina*: «la contemplació del pla de Déu, revelat en la història de la salvació, que culmina en el misteri pasqual de Jesucrist», va assegurar el conferenciant.

Finalment, el P. Hilari Raguer va citar quatre característiques —es desprenen de les quatre constitucions conciliars— que impregnen l'espiritualitat del creient, amarat de l'esperit del Vaticà II:

- Un cristià arrelat en la Paraula de Déu, que llegeix personalment la Bíblia i així alimenta la seva fe, per damunt de qualsevol altra lectura o mestratge.
- Aquesta Paraula la celebra en la litúrgia, sobretot en l'Eucaristia, centre de la vida cristiana, més que qualsevol altra devoció.
- Viu intensament la vida de l'Església, no té una pietat individualista i s'interessa per tot el que l'afecta.
- Dóna testimoni enmig del món de l'esperança cristiana i fa seves les alegries i les tristesses del homes. Així, la Paraula de Déu va transformar el món a través dels qui llegeixen la Paraula, la celebren en l'Eucaristia, la viuen en l'Església i la projecten al món.

Leonard del Rio

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Els meus records de Núria

Des de la barca de rem, a les aigües de la vall de Núria, contemplava els salts juganers de les truites. Vaig mirar el rellotge i marcava les set de la tarda, hora de tornar al «laboratori culinari». Els raigs de sol em van acompanyar fins a la cuina.

Ja assegut al banc de fusta de noguera, el cuiner de torn ens havia preparat per sopar unes truites a la francesa i l'hom rostit amb patates amb sobrassada. Al meu costat hi havia un cuiner francès i vam començar a parlar sobre l'origen de la truita. Tot i que es diu «truita a la francesa», de seguida ens vam posar d'acord, la truita la va crear un espanyol, el cuiner de Felip IV.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

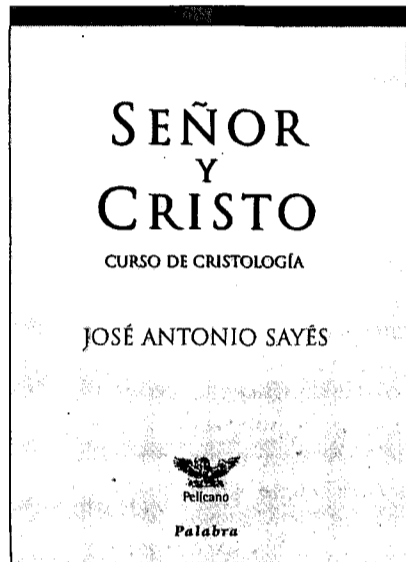
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

LLIBRES

Curs de cristologia

Dins de l'amplíssim camp de la teologia, la cristologia és la qüestió essencial per excel·lència, ja que la nostra fe i la nostra vida giren al voltant de Jesucrist. Per això, el tractament d'aquest tema és fonamental i decisiu. José A. Sayés, conegut teòleg espanyol, ha elaborat un text que respon amb alçada a aquest repte. Es tracta d'un manual extens i complet que aborda totes les qüestions centrals de la cristologia en tres parts. La primera tracta els aspectes històrics de la vida de Jesús, la segona aborda la fe cristològica i aporta perspectives originals en el camp de l'ontologia i la psicologia de Crist. La tercera i última desenvolupa els múltiples aspectes relacionats amb la redempció duta a terme pel Salvador. Com diu Vittorio Messori a la introducció, «es tracta d'una obra completament i altament recomanable. Així ja no s'hi parla d'un Jesús d'identitat dubtosa i reduït a simple exemple del comportament humà, sinó que hi ressona la millor i més primitiva tradició de l'Església, quan, des de l'experiència

de la Resurrecció, va confessar Jesús com a Senyor i Crist». L'autor, José Antonio Sayés, va néixer a Peralta (Navarra). Va cursar estudis eclesiàstics al Seminari de Pamplona, i va ser ordenat sacerdot. Es va doctorar en Teologia dogmàtica per la Universitat Gregoriana de Roma. És professor de Teologia fonamental a la Facultat de Burgos i ensenya també al Seminari Redemptoris Mater de Nova York. Col·labora en diverses revistes científiques de teologia. Realitza a més un treball apostòlic directe, sobretot amb els joves, a través d'exercicis espirituals i altres activitats. (C.C.)

José Antonio Sayés, *Señor y Cristo. Curso de cristología. Ediciones Palabra, Col·lecció Pellicano, Madrid 2005, 494 pàg.*

Teologia meditada de la Paraula

La primera part de la missa, la «mesa de la Paraula», ha estat menys estudiada entre nosaltres que la segona, «la mesa de l'Eucaristia». Aquest llibre del professor Félix María Arocena ofereix, primer de tot, una teologia molt meditada de la Paraula de Déu, tant en ella mateixa com en la seva proclamació dins de la celebració litúrgica de l'Església. Precisament l'obra té el mèrit de «descobrir» aquesta teologia en els textos i ritus de la

mateixa litúrgia, fent veure l'íntima connexió de la Paraula amb el Sagrament, sobretot amb l'Eucaristia. Crist s'encarna com a Paraula també en la nostra celebració, i el seu Esperit fa que sigui viva la comunió que es crea entre els fidels i Crist Jesús també com a Paraula. Així mateix, l'autor estudia pastoralment l'estructura de la litúrgia de la Paraula i els seus diversos protagonistes i elements. És un llibre que feia falta i que ajudarà molta gent a aprofundir en l'estimació i la celebració de la Paraula, de manera que sigui també font d'autèntica espiritualitat cristiana. Félix María Arocena va néixer a Sant Sebastià i és prevere de la prelatua de l'Opus Dei des del 1981. (C.C.)

La celebració de la paraula
Teología y pastoral

Félix María Arocena

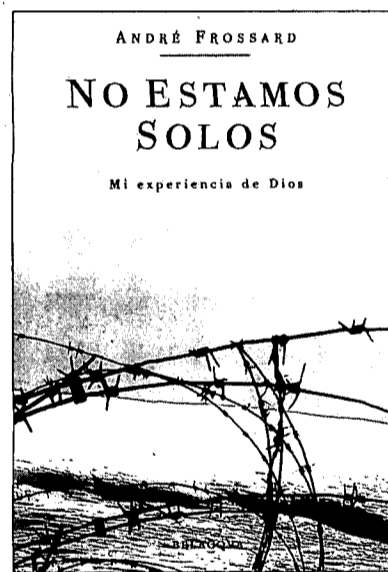
BIBLIOTECA LITÚRGICA

Félix María Arocena, *La celebración de la Palabra. Teología y pastoral. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Biblioteca Litúrgica, Barcelona 2005, 188 pàg.*

Història d'una conversió

Les paraules d'André Frossard, ateu convertit al catolicisme i escèptic respecte de la veritat, que obren aquest llibre, vibren per l'emoció del gran descobriment de la seva vida: l'evidència que Déu existeix, que Ell és la realitat, la plenitud i la veritat, i que tot està dominat per la seva presència. Una existència real amb un espai i temps que no es regeixen per les lleis humanes. *No estamos solos. Mi experiencia de Dios* recull les vicissituds personals patides per l'autor, que van transformar radicalment la seva vida i la seva visió d'aquest univers espiritual fet d'una llum amb una claror prodigiosa i una dolçor commovedora. Un testimoni sincer, radical, optimista i que commou d'un home que va protagonitzar una de les conversions més admirables del segle xx i que, si no hagués estat un columnista prestigiós i membre de l'Acadèmia Francesa, clarividenc i equilibrat, hauríem pres per boig. Membre d'una família protestant d'ideologia comunista, es va convertir al catolicisme a la capella de l'Adoració de París. (C.C.)

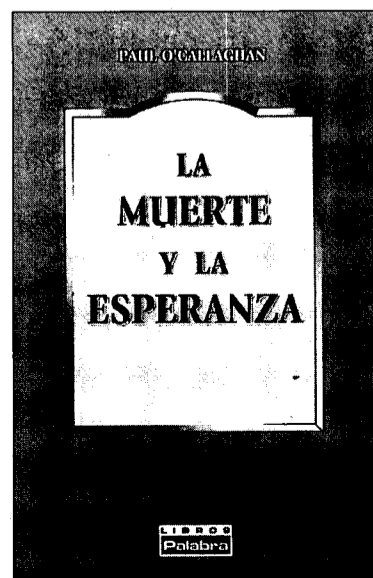
André Frossard, *No estamos solos. Mi experiencia de Dios. Editorial Belacqua, Col·lecció Pensamiento, Barcelona 2005, 157 pàg.*

Escatologia cristiana

Paul O'Callaghan reflexiona des de la teologia sobre la mort de l'home, contemplant-la a la llum de la mort i resurrecció de Jesucrist i, per tant, il·luminada per l'esperança d'un futur prop de Déu. Al llarg d'aquestes pàgines, el lector trobarà un plantejament clar de

les qüestions que més interessin actualment l'escatologia cristiana, incloses les relacionades amb l'escatologia intermèdia i la implantació de la justícia en aquest món. Mons. Oliveira de Azevedo, arquebisbe de Belo Horizonte, comenta al pròleg l'interès que aquesta temàtica desperta en una societat que sembla haver perdut la brúixola orientadora dels seus passos. Només si l'home recupera el sentit de la seva vida en aquest món —que li ve, justament, del seu destí etern—, podem esperar que trobi les energies necessàries per millorar-lo. Paul O'Callaghan és autor de nombroses publicacions en el camp de la teologia de la creació, l'antropologia, l'escatologia i el diàleg ecumènic, i és membre ordinari de l'Acadèmia Pontifícia de Teologia. (C.C.)

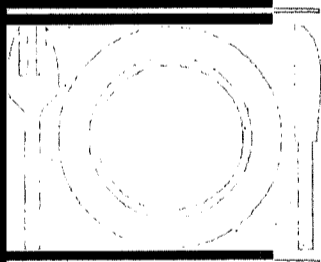

Paul O'Callaghan, *La muerte y la esperanza. Ediciones Palabra, Col·lecció Libros Palabra, Madrid 2004, 120 pàg.*

Llom amb patates i sobrassada

INGREDIENTS:

8 patates pelades
1 canya de llom
llard
sal i pebre
brou
sobrassada

PREPARACIÓ:

Poseu en una plata de forn vuit patates mitjanes pelades i partides per la meitat. A sobre, poseu-hi una canya de llom, de mig quilo de pes, untada amb llard i salpebrada. De tant en tant, remulleu-la amb brou i, després d'uns tres quarts d'hora, traieu-la del forn. Unteu les patates amb sobrassada i serviu-les amb el llom.

La crítica literària d'aquesta setmana

Evocacions

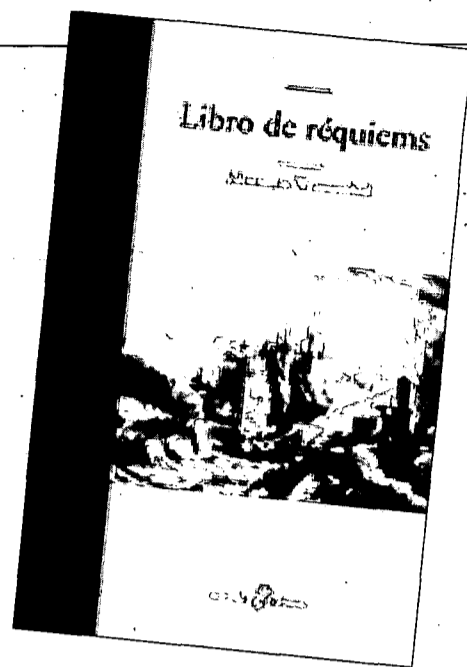
Diuen que és de ben nascuts ser agraïts; i si el subjecte de l'agraïment pot ser sens dubte molt variat, Wiesenthal ho ha fet dedicant unes pàgines emotives a diferents autors literaris que li han deixat empremta en l'esperit.

Libro de réquiems és, sens dubte, un repàs sentimental a la vida i mort d'autors i gent del món de l'art que han suposat moments de fruïció estètica en la vida de molts dels possibles lectors. Escrit amb un afany essencialment acadèmic i virtuosista, podem anar resseguint una àmplia gamma d'homes i dones que han significat alguna cosa en la història comuna. Un passeig pel panteó de la història, per aturar-se a la tomba i en el record.

Aprofitant aquestes evocacions, Wiesenthal emet judicis crítics encertats, que no s'amaguen darrere del fullatge de les lloances, o de la retòrica o del sentiment d'admiració. Ens trobem davant d'aquests quadres com davant dels quadres que, sense tenir més valors que el decoratiu, adornen les parets de moltes llars: escenes de caça, tempestes en un mar agitat,

panorames amplis de països desconeguts amb un fons d'altres muntanyes nevades. No desmereixen en absolut, i decoren, tot i que per ser molt vistos no criden gaire l'atenció. Qui no coneix alguna cosa de la vida de Chopin, de Liszt, de Calderón de la Barca, del comte Dràcula o de Goethe, per esmentar alguns dels noms evocats?

No per això, però, desmereix aquest resum voluminós d'anècdotes o d'escenes plenes d'humanitat i sentiment. I sobretot, ben narrades, tot i que l'estil soni de vegades excessivament acurat i artificios. Però, a aquestes alçades, de vegades s'agraeix que els autors facin l'esforç de depurar els seus escrits. I d'intentar sortir de les rutines d'una vulgaritat precipitada, que fa il·legible el que escriuen. Val més la pena tenir el plaer estètic d'una bona retòrica, que no pas perdre el temps

desbrossant viarany literaris que no saps ben bé d'on provenen, ni acabes de veure on van a parar.

Algunes de les evocacions estan més cuidades que d'altres o acumulen més dades de l'existència del protagonista. Un exemple el trobem en la brevetat del record de Kazantzakis o en el pausat i detallat comentari de Chopin i Georges Sand.

Un llibre per llegir sense angoixa, i un bon relax estiucenc, que serveix per tenir una idea força justa de molts dels protagonistes de la història de l'art.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Certamen musical Violetes del Bosc - Memorial Fèlix Martínez i Comín

L'obra sardanista Violetes del Bosc, en commemoració del seu 35è aniversari, del 60è aniversari de la fundació del grup, i en record del 10è aniversari del traspàs de qui en va ser un dels membres honorífics, convoca el certamen musical Violetes del Bosc - Memorial Fèlix Martínez i Comín per fomentar la composició i enriquir el patrimoni musicocultural de la nostra societat amb sardanes que recordin aquesta efemèride.

Aquesta convocatòria es regularà per les bases següents:

- Podran concórrer al certamen tots els compositors que ho desitgin, sense cap limitació.
- Les composicions hauran de ser originals i inèdites. Si es comprovés que alguna de les obres participants no compleix aquestes indicacions seria desqualificada.
- Les sardanes es presentaran en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze músics, amb les seves partícules corresponents. Al peu de la partitura ha de figurar una transcripció per a piano. Els originals poden ser manuscrits o en suport informàtic. En qualsevol cas, ho seran a tinta negra i el grafisme haurà de ser clar, sense rectificacions. No podran presentar ni firma ni cap signe o inscripció que pugui suggerir el nom de l'autor. Cadascuna de les sardanes es presentarà sota un títol al·legòric al grup Violetes del Bosc o al seu 60è aniversari.
- Les composicions es presentaran o enviaran a la seu de l'obra sardanista Violetes del Bosc (plaça del Mar, s/n, 08003 Barcelona). Al sobre, a més de la destinació, només ha de constar la indicació «Certamen musical 60è aniversari Violetes del Bosc - Memorial Fèlix Martínez i Comín», sense cap al·lusió al remitent.

Les obres s'acompanyaran d'una plica tancada, a l'exterior de la qual únicament constarà el títol de la sardana. A l'interior figurarà el nom, cognoms, adreça, telèfon i una fotocòpia del document d'identitat del seu autor.

5.— El termini inajornable de recepció d'obres finalitzarà el dia 30 de novembre del 2005.

6.— Un jurat nomenat per l'Obra Sardanista Violetes del Bosc, integrat per quatre personalitats rellevants de la música per a cobla, i encapçalades pel seu president, atorgarà els premis establerts en el punt següent, i que no podran ser declarats deserts. Els components d'aquest jurat es donaran a conèixer en el moment de fer-se públic el veredict. Les seves decisions seran inapel·lables i estarà facultat per resoldre qualsevol problema d'interpretació de les bases o no previstes en elles.

7.— S'estableixen els premis següents. Primer premi, 2.500 euros; segon premi, 1.500 euros, i tercer premi, 1.000 euros.

8.— Les sardanes premiades s'estrenaran el dia 11 de març del 2006, en el decurs del concert del cicle *Cobla, Cor i Dansa* que se celebra aquest mateix dia al Palau de la Música Catalana. Amb anterioritat, s'haurà donat a conèixer, en acte públic, el veredict del jurat i la seva composició.

9.— Els originals de les sardanes premiades restaran en poder dels organitzadors. Els autors es comprometen a fer, en les edicions que es puguin efectuar, constar la llegenda: sardana guanyadora del Primer, Segon o Tercer Premi del concurs 60è aniversari colla Violetes del Bosc - Memorial Fèlix Martínez i Comín.

L'Obra Sardanista Violetes del Bosc es reserva el dret de gravar les sardanes concursants, siguin premiades o no.

10.— La partitura i les partícules originals de les sardanes no premiades es tornaran als seus autors, sempre que així s'indiqui per escrit a l'interior de la plica.

11.— No es permetrà ni la retirada ni la modificació dels originals de les sardanes presentades. El fet de participar al concurs implica el coneixement i acceptació per part de tots els concursants de les bases presents. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- Amb un únic pagament de 90,70€ per any
- Amb dos pagament semestral de 45,35€
- Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.

Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.03 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 21.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ **CALELLA DE
PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h,
20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE
L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzarret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoltes) 20.30 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE
LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE
PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE
MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa
Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 10.15 h
(Capella del Carme), 19.30 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h.

LA 2, A LES 10.30. SANTA MISSA

Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

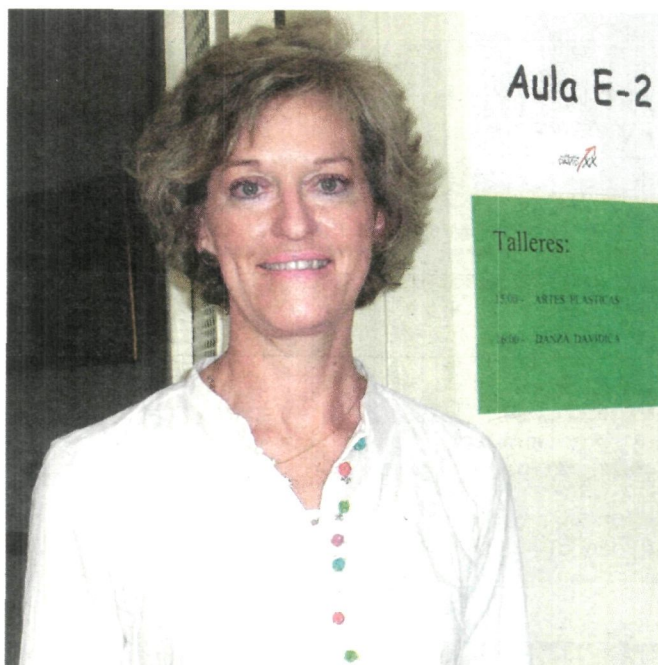
V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

Aleda Kovacs, mestra d'un col·legi de primària, és nord-americana i fa 28 anys que viu a Espanya. Fa uns vuit anys va descobrir la dansa hebrea i tot un món es va obrir davant seu. Es va adonar que era alguna cosa més que moure el cos i que tenia un significat profund. Gràcies a una jueva messiànica anglesa va aprendre la història d'aquesta dansa, la importància que tenia per al poble d'Israel i com a través d'ella es pot lloar Déu. Des que va fer aquest descobriment es va apassionar no només per ballar sinó per comunicar als altres aquesta experiència mitjançant uns tallers que imparteix.

Qui vulgui més informació sobre aquests tallers pot contactar amb Aleda a través del telèfon 933 221 236 o del correu aledakovacs@yahoo.es

Aleda Kovacs imparteix tallers de dansa davídica

«La dansa és una forma d'adoració molt completa»

—Per què parla de «dansa davídica» i no de «dansa jueva» o «hebreu»?

—«Dansa hebrea» és el nom general que tothom entén. A mi m'agrada separar la idea de fer dansa per a Déu, per lloar-lo i adorar-lo, que seria la dansa davídica, de la dansa que es fa simplement en grup per passar-s'ho bé, de tipus més folklòric, que seria la dansa hebrea. Per això, prefereixo parlar de «dansa davídica», dedicada a Déu.

—És el que ballava el rei David?

—El nom ve, efectivament, de la dansa que feia el rei David. Potser ell no estava tot el dia ballant, però sí més del que pensem. Hi ha estudis que ens parlen del rei David com un gran guerrier, i es veu que feia servir la dansa amb les seves tropes per agafar agilitat. A la Bíblia podem trobar cites que ens diuen que David ballava. Per exemple, al llibre I de les Cròniques, quan s'explica el trasllat de l'Arca a Jerusalem, se'ns diu que David estava tan content que el seu desig d'adorar Déu el va portar a encapçalar la processó amb els músics i els sacerdots. David va fer una dansa joiosa. Quan la Bíblia ens diu

que David ballava, que saltava, que girava... no ens diu només que David es movia, sinó que ens hi descriu passos de ball. El rei David feia tota una dansa coreografiada.

—De la tradició jueva hem heretat algunes coses, però no la dansa precisament...

—Això és el resultat tràgic de molts segles d'hel·lenisme, de la influència grega que va entrar a l'Església cristiana primerenca. És la idea que el cos és dolent i l'esperit, bo. L'esperit va a Déu i el cos cal amagar-lo. A més, a l'Església primitiva hi havia gentils, pagans, que abraçaven el cristianisme, però que portaven amb ells les seves tradicions de danses. Llavors es van eliminar les danses de la litúrgia a causa dels balls pagans que anaven entrant. Ha estat un procés de segles, però al principi de la història de l'Església sí que es ballava. Es va anar apagant a poc a poc, tot i que sempre quedava com un romanent que seguia a través del segle segles i que ha brollat des del segle passat.

—Com es lloa Déu amb la dansa?

—Cal provar-ho. Des de la meua experiència als tallers puc dir que qui

ho prova, es queda amb ganes de repetir. Si realment tens una relació bona amb Déu, et surt voler expressar-ho d'una altra manera que no només sigui agenollant-te o posant-te dret. Vols fer més i necessites més. Expresses els teus sentiments d'adoració a través de la dansa. Si Déu ens ha donat aquest cos, per què no el podem fer servir per lloar-lo?

—Per tant, es tracta de pensar en el ball com una forma de pregar.

—És bo que abans de ballar comencem amb una pregària. Això és primordial i també pensar per què ballem. La dansa és una pregària, no és per mostrar que tenim un cos bonic o que bé que ens movem. Tu vols expressar la teua pregària a través dels passos de la dansa. Val més fer passos senzills al principi, per no estar més atents als passos que al fet de lloar Déu. La dansa és una forma d'adoració molt completa. Com més camines amb el Senyor, més madures, et vas netejant més... i això és el que t'allibera per ballar. Cal mantenir la ment al lloc correcte: estic pregant, estic ballant per a Déu.

—És important la dimensió comunitària?

—És una dansa bonica per fer en comunitat perquè tots som iguals, no hi ha «estrelles», no hi ha ningú que destaquí. Tots anem al mateix vaixell. Ens movem tots plegats amb un ritme i una harmonia molt bonics.

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

En la festa de Maria Assumpta

D'aquí a pocs dies celebrarem la festa de l'Assumpció de Maria. Seria exagerat dir que, d'uns anys ençà, a molts predicadors se'ls fa incòmoda la presentació d'aquesta diada?

L'ambient de relaxació sexual que ens envolta i la filosofia que l'inspira fa de la castedat, com ha escrit Amedeo Cencini, «un fet ni evident ni convincent en la cultura actual». La mentalitat de molts dels nostres contemporanis —del concepte de matrimoni a la permissivitat en els costums; de les maneres de divertir-se a les formes de vestir...— resulta, no només contrària, sinó també poc o molt agressiva per a persones educades segons uns altres criteris morals. Perquè no es tracta de maneres de fer esporàdiques, sinó vertebrades per una pedagogia constantment imbuïda pels mitjans de comunicació.

Davant d'aquesta situació, la pastoral més tradicionalista té un discurs poc creïble i es refugia en àmbits minoritaris. Mentrestant, la pastoral majoritària amb els seus diversos matisos de més gran o més limitada obertura... calla. Les nostres catequesis, en general, han anat passant d'aquella insistència excessiva i casuística en el sisè manament de fa més de trenta anys, a no oferir gairebé cap pauta educativa concreta als infants i als adolescents. No caldria reflexionar una mica sobre aquest tema, per tal de no esdevenir corresponsables de tanta desorientació?

Com diu el biblista B. Maggioni, «l'alegre notícia de la castedat es troba al centre de l'Evangelí». I ho explica així: «El fons ideal per a una correcta interpretació de la castedat evangèlica són les Benaurances i, entre elles, la dels nets de cor.» A continuació, exposa tres criteris que cal tenir particularment presents en la lectura d'aquest text evangèlic. Criteri *espiritual*: «L'home de les Benaurances no és, en primer terme, el deixeble, sinó Jesús. Les benaurances assoleixen sentit, concreció, pes i atractiu, només si són situades en la vida de Jesús, totalment projectada cap a la creu. Només

des d'aquest punt de vista i des d'aquesta projecció les pot comprendre i fer-se-les seves el deixeble.» Criteri *antropològic*: «L'home és ànima i cos i està cridat a viure en una sola línia, sense dicotomies artificials. La castedat troba lloc i espai en una concepció antropològica que revaloritza el cos, no en una antropologia que considera el cos i les seves manifestacions com a cosa inferior o com a realitat externa a la del veritable home. En la perspectiva d'aquesta unitat, el *cor* de què parlen les Benaurances ha de ser entès en sentit bíblic, és a dir, ple i total, com a nucli íntim i unificador de la persona.» Criteri *espiritual-antropològic*: «En les Benaurances cal posar l'èmfasi en la paraula *feliços*, abans fins i tot del contingut de cadascuna. És a dir, no n'hi ha prou amb ser nets o misericordiosos... sinó que cal descobrir aquestes situacions vitals com a font de felicitat. Si la puresa de cor és viscuda prioritàriament com a obra de contenció de qui la practica, és que som lluny de l'esperit de les Benaurances» (El lector interessat pot trobar aquestes idees, aquí massa comprimides, en l'obra extensa d'Amedeo Cencini, *Por amor, con amor, en el amor*, Ed. Atenas, Madrid, capítol 3).

La festa de l'Assumpció permet un primer anunci de l'evangelí del cos. El cos glorificat de Maria és la darrera i definitiva meravella que el Senyor ha fet en ella. En ella que és imatge de l'Església. Les nostres comunitats —una mica pelegrines del desert— necessiten refer el goig d'aquesta esperança, més enllà de casuístiques i de polèmiques.

Ara mateix

Rauxa

Enguany se celebra el centenari del naixement de Jean Paul Sartre (1905-1980), filòsof existencialista francès i figura emblemàtica de la ideologia d'esquerres entre els anys cinquanta i setanta. L'aniversari, però, ha passat sense pena ni glòria i fins i tot a França mateix les commemoracions han estat escasses i sense gaire ressò popular ni oficial. El record del qui havia estat el líder idolatrat de la protesta social —les obres del qual eren llegides amb autèntica devoció—, en pocs anys ha quedat completament arraconat. Una cosa semblant ha passat amb intel·lectuals tan de moda a la seva època com ara Herbert Marcuse o Louis Althusser: un cop canviada la conjuntura del moment, el seu missatge ha perdut tot el sentit.

Contràriament al que ha passat amb aquests personatges, l'obra de la majoria d'autors cristians continua sent llegida avui dia, fins i tot segles després d'haver estat escrita: pensem per exemple en sant Agustí, en sant Joan de la Creu o en Blaise Pascal per citar-ne tres d'èpoques i pensament ben diferents. El que ells ens diuen no forma part de les modes, no és fruit d'una conjuntura històrica, sinó que és vàlid per sempre més.

Eduard Brufau

Fugacitat i permanència